BISKUPSTVÍ LITOMĚŘICKÉ

ZDISLAVA

Časopis litoměřické diecéze Ročník 2018 Číslo 2

Foto: Petr MACEK, Člověk a Víra

Kostel Nejsvětějšího srdce Páně, Teplice

OBSAH

Úvodník
Úvodní slovo Mons. Martina Davídka 3

Duchovní slovo
Mons. Jan Baxant o sv. Zdislavě 4

Příběhy svatých
Rekonstrukce podoby sv. Zdislavy 7
Zdislavina studánka 7

Událost
Noc kostelů 2018 8

Výročí
Klaudyánova mapa 10

Představujeme
Nový jáhen Christopher Cantzen 12

Diecézní poutě
Poutě a slavnostní mše v diecézi 13

Představujeme
Představujeme kaplany pro mládež 14
Kalendárium na červenec 15

Církevní stavby v diecézi
Kaple Panny Marie „U Obrázku“ 16

Rozjímání
Dvanáct zastavení s prorokem Ezechielem 17

Zprávy
Zprávy z diecéze 20

Charita
Oblastní charita Kadaň 22
Diecézní charita Litoměřice 23

Pozvánky
Knižní nabídka a pozvánky 24

Fotogalerie
Ohlédnutí za událostmi měsíce 27

Na obálce:
Noc kostelů v Mlékojedech

Foto:
Dominik Faustus

ZDISLAVA
časopis litoměřické diecéze
23. ročník • 2. číslo • 30 Kč

BISKUPSTVÍ LITOMĚŘICKÉ

Úvodní slovo

K začínajícím prázdninám je třeba připojit malé ohlédnutí. Toto ohlédnutí může být dvojí, a to sice ohlédnutí spolu se staršími lidmi, kteří zavzpomínají, co dělali jako děti před prázdninami, a také ohlédnutí letošní, totiž co dělaly děti letos na Slavnost Nejsvětější Trojice. Čtenář jistě tuší, že tato ohlédnutí jsou směřována k prvnímu svatému přijímání.

Nejdříve k předchozím generacím, které vzpomínají. Stačí se při návštěvě babiček a dědečků zeptat, co si pamatují z kostela ze svého mládí. Téměř okamžitě všem před očima naskočí obraz jejich prvního svatého přijímání spolu se vzpomínkou na hodného pana faráře, katechetu nebo někoho, kdo je vyučoval náboženství. Často se stane, že dotázaná starší osoba zaloví v šuplíku a vytáhne ohmatané foto z prvního svatého přijímání. Bývá tam buď samostatný portrét děvčátka v bílých šatech, vypadajícího jako mlaďoučká nevěsta, nebo mladého muže připomínajícího ženicha. Někdy je to celá skupinka, to pak uprostřed ní se nachází duchovní, který děti učil. A pak už následuje příval vzpomínek, jak a co bylo, co se od té doby událo, koho si ještě pamatujeme a kdo už je na pravdě Boží. Často se takové vzpomínání neobejde bez slz, neboť vzpomínky mohou vyvolat emoce. Pak už stačí jen sedět a poslouchat starší osobu a často velké životní příběhy.

Jak je to dnes? Co se změnilo? Děti se na první svaté přijímání během školního roku také pečlivě připravují. V litoměřické diecézi nebývá tak časté, aby se náboženství vyučovalo ve školách, i když na některých tomu tak je. Většinou se vyučování děje ve farních budovách či na jiných místech. Znalosti věcí Božích a církevních nejsou vlité, ty se musí získat, člověk se je musí naučit. Ještě do II. vatikánského koncilu bylo vyučovat náboženství dovoleno pouze příjemcům kněžského svěcení, tedy kněžím. Důvod je jasný. Předávat katolickou nauku nezkresleně není žádná maličkost. Klade to veliké nároky na toho, kdo ji předává. To není jenom škola, to musí být propojené s životem. Dnes vyučují náboženství i osoby, které nepřijaly kněžské svěcení, tedy laikové, ale nároky zde stále jsou. Znamená to, že ten, koho církev pověřuje, aby předával nauku, musí mít potřebné pověření, tedy kanonickou misi od místního biskupa. Kvalita života katechety či katechetky musí odpovídat důstojnosti jeho stavu a hřích, s nímž jako lidé bojujeme, nesmí prostoupit život toho, kdo svědčí o Zmrtvýchvstalém Pánu a jeho snoubence - církvi svaté.

Rodiče jsou před Pánem Bohem odpovědni za náboženskou výchovu svých dětí a děti jsou naopak, až do dospělosti, povinni k nim láskou, úctou a poslušností. Láskou a úctou pak po celý život. Ten, kdo vyučuje náboženství, při tomto úkolu stojí na místě rodičů a má odpovědnost za to, aby prvokomunikanty, jak se říká těm, kteří poprvé přistoupí ke svatému přijímání, dobře připravil.

Je radostí červnových dnů, že v tolika farnostech litoměřické diecéze se konalo první svaté přijímání za účasti celé farnosti a lze popřát dětem, které letos poprvé přijaly Pána Ježíše Krista, aby si ten vzácný okamžik, tak jako naši nejstarší bratři a sestry, uchovávaly celý život ve svém srdci a v časech dobrých i zlých z něho čerpali posilu na další cestě do nebeského království.

Všem pak, kdo připravovali děti na letošní první svaté přijímání, patří dík i odměna, která je pro ně připravena v nebi.

Mons. Martin Davídek
generální vikář litoměřické diecéze

Svatozdislavská pouť v Jablonném v Podještědí

V sobotu 26. května 2018 promluvil Mons. Jan Baxant při mši svaté v bazilice minor sv. Vavřince a sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí a připomněl památku a osobnost sv. Zdislavy, patronky litoměřické diecéze, jejíž svátek slavíme 30. května.

Moje tak drahé a milé rodiny, milí otcové a milé matky, milé děti, drahé babičky a drazí dědečkové, přátelé,

opět se se svatou Zdislavou setkáváme v blízkých místech prožívání její pozemské cesty – hrad Lemberk není odtud přece daleko – jsme však i u jejího hrobu. Hroby světců byly a jsou snad i doposud považovány za prahy, základy a stopy jejich požehnaného díla pro všechny jejich pokračovatele a vděčné pamětníky. Prahy se do dveří sice vkládají na zem, řekněme na nejnižší a poslední místo, ale dotvářejí vstup do domova i výstup z domácnosti, prostředí každému člověku vždy tak drahému. Důležité stopy naši drahých nenecháváme zavát zapomenutím. Prahy našich domů a domovů čistíme a oprašujeme, aby i na zápraží bylo příjemně a vlídně s tím, že každý je pochopitelně vázán povinností si před svým vlastním prahem uklidit sám. Základy chráníme a pečujeme o ně. Nikdy přece nedopustíme, aby byly rozvráceny a pošlapány. Byli bychom tím rozvráceni a pošlapáni my sami. Bez pevných základů bychom se ocitli na mělké a bahnité půdě. V ní a na ní se nedá dlouho žít!

Svatou Zdislavu už tolik staletí, staletí křesťanských, i my dnes považujeme za příkladnou ženu, hodnou napodobení, i když jsme si vědomi dobových proměn, jež v průběhu časů nastaly. Přesto v zásadních osobnostních vlastnostech tato příkladná žena, manželka, maminka a ošetřovatelka nemocných a potřebných v jedné osobě vždy září a svědectvím opravdového křesťanského života, ovlivňuje lidi dobré vůle ve všech dobách a zajišťuje, romanticky řečeno, aby rodinný krb domácnosti nikdy nevyhasl. Již jsme si zvykli se na sv. Zdislavu dívat z několika stran a pro naše poučení ji chtít vidět ve všech jejích životních úlohách. Bylo jich dost a přece nikoliv tolik, aby malomyslněla, aby si zoufala naříkala nad svým osudem, cokoliv a kohokoliv kritizovala, posuzovala a už vůbec ne, aby někoho odsuzovala. Chápala svůj život jako Boží dar a svou celoživotní služebnou cestu jako vyznamenání udělené od Pána Boha něco dobrého pro Něho vykonat i za cenu oběti a nemalého vynaložení sil. Sledujeme-li sv. Zdislavu očima dnešní první lekce z knihy proroka Izaiáše a chceme-li ji zahlédnout jako manželku svého muže – vojáka, pak nutně musíme vycházet ze zjištění, že si svého manžela doma příliš neužila. Vojny, boje a všechny nesmyslné války nedávaly a nedávají mnoho času pro to, aby vojáci z povolání jako manželé zůstávali doma za kamny při onom útulném domácím krbu. Bojovali, často daleko od svých domovů a vlastí. Muž sv. Zdislavy však vždy mohl počítat s tím, že, když se třeba jen na chvilku vrátil domů, našel svou ženu sv. Zdislavu jako „zavlaženou zahradu, v níž pramen nikdy nevyschne“, jak hezky říká prorok Izaiáš. Pokaždé ji našel vnitřně odolnou, překypující energií a trpělivou věrností. Muž nemá svou manželku a žena nemůže mít svého manžela jako majetek, kterého nespustí z očí ani na okamžik. Sv. Zdislava dokázala svého muže při loučení před jeho dalšími, mnohdy nebezpečnými výpravami políbit s důvěrou, že ho sice nemusí už nikdy spatřit – války jsou proto tak nesmyslné – ale, že se s ním neloučí Bůh, provázející člověka v sebetěžších bojích a nebezpečích. Umění sv. Zdislavy svěřit svou blízkou osobu Božímu vedení a Boží prozřetelnosti je výrazem hluboce zakotveného člověka v Bohu a příkladné křesťanské víry, v současnosti něčím tak inspirativním.

Sv. Zdislava je nám bezesporu blízká i tím, že ji chápeme jako matku, maminku svých dětí. Když slyšíme Pavlova slova v jeho listu Kolosanům o niterném soucitu, laskavosti, pokoře, mírnosti a trpělivosti, pak se snad oprávněně můžeme domnívat, že leccos z právě jmenovaných vlastností citlivé bytosti zakusil Pavel jako dítě u své matky. Nemůže to přece být nikdo jiný než právě maminka, která svým dětem bez zbytečných řečí a poučování vkládá do duší cit pro snášenlivost jednoho s druhým, ochotu odpouštět a netrucovat, osvojovat si statečnost v protivenstvích a vytrvalost v dobrém. Maminku sv. Zdislavu sledujeme v jejím pravděpodobně nejdůležitějším úmyslu vůči svým dětem: odívala je láskou. Ano, maminka nenechá své děti pobíhat po ulici nahé anebo nedostatečně oblečené. Rozumná maminka ale ani pro ně a pro jejich pobíhání neshání přepychové kostýmy či módní unikátní výstřelky. Milující a obětující se matka dokáže zajistit pro své děti všechno pro život potřebné. Děti matky sv. Zdislavy nehladověly a nestrádaly, ani nežily v nezdravém nadbytku. Měly mámu, která je oblékala svou láskou, a přitom mohly samy vnímat (a děti dobře vnímají a dobře si pamatují!), jak jejich maminka s vděčností v srdci ještě za ně Bohu zpívá chvalozpěvy a duchovní písně.

Zbývá nám, bratři a sestry, milé rodiny, se nyní na sv. Zdislavu zadívat obzvláště pozornýma očima. Měli bychom totiž spatřit citlivou ženu – ošetřovatelku a pomocnici nemocných a všech potřebných lidí. Připomínám, že by náš zrak měl být opravdu velmi bystrý, neboť jen takovým zrakem zahlédneme to, co skuteční pomocníci a záchranáři mají v srdci a nevystavují to na odiv. Sv. Zdislava pomáhala, léčila, uzdravovala a těšila zarmoucené velmi působivým způsobem. Nekonala to tak, aby byla snad vystavena ve výkladní skříni úspěšného sociálně-zdravotnického supermarketu. Nejenže za své služby nežádala plat a odměnu. Všechno, co ve prospěch druhých konala, konala tiše, jakoby samozřejmě. Právě takový postoj člověka záchranáře je účinný a oslovující. Sv. Zdislava pochopitelně nemohla žít a se svými blízkými rodinnými příslušníky přežít, aniž by nebyl zajištěn alespoň nutný předpoklad k sice skromné, ale nutné obživě. Dokázala brát za slovo Pána Ježíše, který častokrát i nás ujišťuje, že se o nás dokáže i prostřednictvím našich dobrodinců postarat dobře. Sv. Zdislava ještě navíc žila vědomím, že je, dle slov dnešního evangelia, Ježíšovou příbuznou. „Ježíš se rozhlédl po těch, kdo seděli kolem něj, a řekl: pohleďte, má matka a moji bratři. Kdokoli plní Boží vůli, ten je můj bratr, sestra a matka.“ Naše hlavní patronka a ochránkyně diecéze byla přesvědčena, že plnit Boží vůli, tedy Boží přání, vytváří pevné a živé osobní vztahy mezi těmi, kteří do Božího rodinného společenství tím pak patří. A to by bylo, kdyby se Ježíš o své příbuzné nepostaral!

+ Jan Baxant

Rekonstruovaný portrét sv. Zdislavy

Obraz „BLAHOSLAVENÁ ZDISLAVA UDÍLÍ ALMUŽNY“

Na zámku Lemberk je každý měsíc roku 2018, v rámci letošních významných osmičkových výročí, vystavován jeden vzácný exponát. V květnu se tímto exponátem stal Beatifikační obraz „Blahoslavená Zdislava udílí Almužny“, který namaloval roku 1908, tedy rok po jejím blahořečení, italský malíř Aristido Dies. Obraz je k vidění na 1. prohlídkovém okruhu v kapli Seslání Ducha svatého. Jeho kopie se nachází v Olomouci, v klášteře dominikánů. Obraz zachycuje blahoslavenou Zdislavu v dominikánském rouchu. V pozadí je vidět kostel sv. Vavřince v Jablonném.

zdroj: zamek-lemberk.cz/cs/o-zamku/Exponat-mesice

Rekonstrukce podoby sv. Zdislavy

Dne 26. května 2018 byla během slavnostní mše v kostele sv. Vavřince a sv. Zdislavy veřejnosti představena pravděpodobná podoba patronky naší diecéze. Projekt rekonstrukce podoby sv. Zdislavy inicioval počátkem roku 2018 Augustin Karel Andrle Sylor, velitel Komendy sv. Zdislavy z Lemberka maltské obedience Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského.

Celý projekt byl z technického hlediska velice náročný, neboť z dochovaných částí lebky tým odborníků ze společnosti Geo-cz vytvořil její trojrozměrný digitální model, který zaslal významnému světovému specialistovi na rekonstrukci podoby obličeje, Cíceru Moraesovi z Brazílie.

Odborníci museli během rekonstrukce vyřešit několik problémů. Ani moderní věda nedokáže odpovědět například na otázku, jakou měla barvu očí a vlasů. Problém barvy vlasů se „vyřešil sám", neboť pro urozené vdané ženy bylo ve 13. století nemyslitelné, aby na veřejnosti ukazovaly vlasy. Odborníci ji tedy „oblékly" dle tehdejších zvyklostí.

Žel, co se týče barvy očí, musíte přijmout variantu, která byla zvolena z estetického hlediska, tedy modrošedá, odpovídající průměrné barvě očí středoevropské populace. Je však stejně dobře možné, že sv. Zdislava zdědila po své italské matce oči hnědé.

Během výzkumu se potvrdily i některé informace, které se o této významné světici dochovaly. Odborníci z Univerzity Karlovi stanovili, že skutečně zemřela poměrně mladá, ve věku maximálně 33 let, a že se jednalo o subtilní ženu, měřící 160 cm.

Ať se na tento počin díváte jakkoli, je dobré si uvědomit, že za jednoduchým obrázkem se skrývají stovky hodin usilovné lidské práce. Zároveň je hezké uvědomit si, že sv. Zdislava byla skutečně drobná křehká žena a že její síla spočívala v síle jejího ducha.

redakce

ZDISLAVINA STUDÁNKA

Severovýchodně od Jablonného, na dohled od zámku Lemberk, se na břehu Panenského potoka nachází Zdislavina studánka, ke které se lidé sjíždějí pro vodu z širokého okolí. Léčivá moc pramene bývá spojována s legendami o léčitelských schopnostech sv. Zdislavy a neoficiálním poutním místem se stala téměř okamžitě po její smrti, r. 1252. Traduje se, že sv. Zdislava při péči o nemocné často využívala vodu právě z tohoto pramene, který údajně sama objevila. Písemné zprávy o prameni máme z druhé poloviny 18. století, kdy se ještě nazýval Bodláková studánka. Jistý jablonský měšťan Jung Richter tehdy nechal do skalního výklenku u studánky umístit sošku sv. Zdislavy na oslavu svého vyléčení. V 19. století byla studánka i okolí upraveny jako výletní místo a z této doby pochází také její dodnes používaný název. Se studánkou sousedí klasicistní gloriet z r. 1862 nesený toskánskými sloupy, ve kterém se dříve voda nabírala. Koncem 19. století byl ale pramen sveden potrubím pod cestu, na břeh potoka. Současná podoba vývěru pramene se datuje do 90. let 20. století, kdy byl vývěr upraven na náklady města Jablonného.

Studánka je kulturní památkou ČR.

Ve svahu nad studánkou můžete také vidět Zdislavinu kapli, ke které vás přivede krásná lipová alej. Jedná se o hřbitovní kapli Nejsvětější Trojice, která byla založena na konci 14. stol. Haškem z Lemberka, posledním mužským příslušníkem rodu, který byl v kapli pohřben společně se svojí ženou Marií. Pozdně gotická kaple byla r. 1657 přestavěna do renesanční podoby a sloužila k pohřbívání rodin vrchnostenských správců a úředníků. Počátkem 19. století, přibližně ve stejné době jako nedaleká studánka, byl interiér kaple upraven do podoby poutního místa v souvislosti s kultem sv. Zdislavy, ale patrocinium kaple nikdy změněno nebylo. Pohřební kaple sloužila svému účelu ještě i krátce po r. 1945, ale později bylo nutné vchody na hřbitov i do kaple zazdít, protože místo se opakovaně stávalo terčem hledačů pokladů a vandalů. Dle pověsti v kryptě pod kaplí spočívají i ostatky sestry sv. Václava, Přibyslavy.

Text a foto: Magdalena W. Dvořáková

V pátek 25. května 2018 proběhl v litoměřické diecézi již 9. ročník Noci kostelů.

POZDRAV MONS. JANA BAXANTA, BISKUPA LITOMĚŘICKÉHO:

Vážení přátelé,

svými zastávkami a návštěvami našich křesťanských kostelů, je jich v naší litoměřické diecézi téměř 1.000, se můžete dostat do bezprostřední blízkosti kulturních křesťanských hodnot. Možno bez nadsázky říci, že každý kostel, kaple či sborová modlitebna je něčím zvláštní. Dalo by se tvrdit, že je to jedna kulturní perla vedle druhé. Jistě, takových perel křesťanského stavitelského umění u nás v České republice je opravdu mnoho. Popravdě řečeno: jsou to mnohdy perly, zatím nedoceněné, protože zapomenuté, opomíjené a hlavně, žel Bohu, uzavřené.
Při „Noci kostelů“ se děje něco mimořádného a vy, milí přátelé, jste toho aktéry. Jindy sakrální prostory uzamčené a snad i obestřené tajemstvím se otevírají a zpřístupňují. Ve vhodné chvíli a na vhodném místě otevřeného chrámu si můžete uvědomit krom jiného i to, že křesťanství a hodnoty, které opatruje a nenásilně nabízí, nejsou odbytou záležitostí k zasunutí do minulosti. Naši předkové kostely nestavěli jako památníky a muzea, ale byla to pro ně místa, kde čerpali nové síly k životu.
Přeji vám, aby se pro vás „Noc kostelů“ stala opět příležitostí poznat a pochopit z bohaté křesťanské historie zase něco nového.

+ Jan Baxant

(D.F.)

SOUTĚŽE K NOCI KOSTELŮ

Biskupství litoměřické i tento rok v rámci Noci kostelů vyhlašuje dvě soutěže:

VÝTVARNOU SOUTĚŽ na téma „**Vitráž pro náš kostel**“ pro děti **do 15 let**

Výtvarné práce zasílejte na adresu:
Biskupství litoměřické, Dómské nám. 9, 412 88 Litoměřice
Obálku označte heslem **„SOUTĚŽ“**
Na zadní stranu obrázku: jméno a příjmení dítěte, věk, adresu a popř. e-mail (adresa může být i na školku, školu v případě většího množství prací).

FOTOGRAFICKOU SOUTĚŽ na téma „**Tvář kostela**“ pro **starší 16 let**

Fotografie zasílejte na e-mail:
solnickova@dltm.cz (nebo poštou)

Soutěže budou **ukončeny 10. července 2018**, probíhají pouze **na území litoměřické diecéze**.

(K.P.)

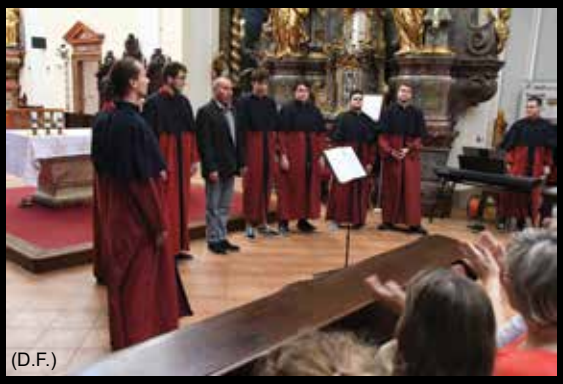
(D.F.)

(K.P.)

(K.P.)

NOC KOSTELŮ v litoměřické diecézi

- **Celkem bylo zpřístupněno 216 objektů.**
- **Návštěvnost dosáhla okolo 32 tisíc lidí; příjemným zjištěním je rostoucí zájem místních v jednotlivých farnostech.**
- **Největší zájem byl tradičně o výstupy na věž, prohlídky varhan, koncerty a programy pro děti.**
- **Byl zaznamenán i rostoucí zájem o duchovní témata; lidé také ocenili možnost zapálit svíčky za své blízké.**
- **Po desítkách let byl poprvé zpřístupněn kostel sv. Šimona a Judy v Křižanech-Žibřidicích.**
- **Velký dík patří všem, kteří letos přiložili ruku k dílu, a především koordinátorce celé akce ing. Kristýně Solničkové. Tím, že lidé věnovali této akci svůj čas a energii, přispěli k naplnění jejího cíle - přiblížit lidem křesťanství.**
- **Děkujeme také všem partnerům Noci kostelů 2018!**
- **Akce se konala za finanční podpory Ministerstva kultury ČR, Ústeckého kraje, Libereckého kraje a AUTOTREND, spol. s r.o.**
  Poděkovat je třeba i městům a obcím, které Noc kostelů podporují na lokální úrovni (např. město Semily).

(D.F.)

Fotografie na stránce: Karel Pech a Dominik Faustus

Klaudyánova mapa

V letošním roce uplynulo 500 let od vydání unikátní Klaudyánovy mapy Čech, prvního přehledného tištěného kartografického díla, které znázorňovalo Čechy. Vzhledem k tomu, že výročí Klaudyánovy mapy konvenuje s dalším významným milníkem naší historie, rokem 1918, mapa se tak stává nejen symbolem počátků české kartografie, ale s ohledem na osobnost autora i odkazem myšlenkové svobody a národní identity.

U příležitosti jejího významného výročí se konala dne 16. května 2018 slavnostní konference nazvaná *Mikuláš Klaudyán 1518/2018, 500 let od vydání první tištěné mapy Čech*. Konference se odehrávala v krásných prostorách litoměřického hradu, pod záštitou FF UJEP, Výzkumného centra historické geografie HÚ AV ČR a PřF UK a Zeměměřičského úřadu.

Historie

Snaha co nejvěrněji zachytit podobu zemí byla počátkem 16. stol. limitována nejen technických vybavením, ale také nutností podřizovat se zájmům vrchnosti. Přesto se nám právě z této doby dochoval opravdový unikát, kterým je tzv. Klaudyánova mapa, první dochovaná samostatná mapa českých zemí z r. 1518. Je nutné si ale uvědomit, že mapa je natolik detailní, že ji s největší pravděpodobností nemůžeme považovat za první zobrazení Čech, ale za první zobrazení, které se nám do dnešních dnů dochovalo. Přestože předchůdce této mapy neznáme, jejich existence je vysoce pravděpodobná, neboť se nám dochovaly návody, jak takovou mapu sestavit (např. souřadnicové tabulky z r. 1422, které udávají polohu asi sta českých obcí).

Předpokládá se, že předlohou Klaudyánovy mapy se staly mapy střední Evropy od Erharda Etzlauba. Etzlaubovy mapy sloužily především poutníkům na cestě do Říma. Měly jižní orientaci, aby se poutníci nemuseli cestou obracet a také proto, že kompas byl v tehdejší době spojen s malými slunečními hodinami a když si poutník mapu zorientoval, stál na jejím severním okraji, a tak si nemohl stínit. Netradiční jižní orientace je jednou z nápadných odlišností Klaudyánovy mapy.

Dílo spatřilo světlo světa v dílně Jeronýma Höltzla v Norimberku, ale neobešlo se bez cenzury norimberské městské rady. Mapa byla podrobena prohlídce znalcem české řeči v lednu roku 1517 (takže rukopis musel být hotov již r. 1516), a protože na ní neshledal nic závadného, byl její tisk povolen.

Klaudiánova mapa se do světa rozšířila zásluhou basilejského kartografa Šebastiána Münstera, který její zmenšenou kopii od r. 1545 zahrnoval do geografických a kosmografických knih, jež vydával. Součástí Münsterova dřevořezu však nebylo Klaudyánovo jméno, a tak byl český původce nejstaršího samostatného znázornění Čech dlouho zapomenut.

Kopií mapy se mnoho nedochovalo, ale existují dvě nákladné ručně malované kopie pravděpodobně ze 16. století – jedna se nachází na zámku v Rychnově nad Kněžnou a druhá, olejomalba, v Národním muzeu v Praze. Poté mapa nadlouho upadá v zapomnění, o její oživení rukopisnými a tištěnými kopiemi se zasloužil až počátkem 19. stol. František Jakub Jindřich Kreibich.

Mikuláš Klaudyán

se vlastním jménem jmenoval Kulha, což je pravděpodobně odvozeno od jeho tělesné vady; claudianus = latinsky kulhavý. Byl to význačný přívrženec jednoty bratrské, mladoboleslavský lékař a významný knihtiskař. Jako učenec a velmi schopný podnikatel roku 1507 řídil v Norimberku tisk českého vydání bratrské Apologie, se kterým byl r. 1511 vyslán za Erasmem Rotterdamským do Antverp za účelem vytvoření posudku. V Norimberku pravděpodobně navázal i potřebné kontakty pro zhotovení velkých dřevořezů pro svoji mapu.

V následujících letech žil v Mladé Boleslavi, kde se rozhodl vydat *Herbář aneb zelinář* Jana Černého. Vzhledem k nedostačujícím technickým možnostem v Čechách ale r. 1517 opět odjíždí do Norimberku, kde nechává vyřezat potřebná vyobrazení a osobně dohlíží na tisk knihy.

Od roku 1518 řídí Klaudyán českobratrskou tiskárnu v Mladé Boleslavi, která svoji činnost zahájila vydáním překladu Nového Zákona. O dva roky později odjíždí z neznámých důvodů do Lipska, kde v té době řádí morová epidemie. 28. srpna 1521 sepisuje závěť a roku 1522 umírá, přesné datum a místo však nejsou známy. Z jeho poslední vůle vyplývá, že shromáždil značný majetek, byl ženatý a měl tři děti.

Obsah mapy

Klaudyánovu mapu známe z jediného originálního tisku, který je majetkem biskupství litoměřického cca od roku 1750, kdy jej kněz a historik Gelasius Dobner daroval litoměřickému biskupovi Emanuelovi Arnoštovi z Valdštejna, a je uložen ve Státním oblastním archivu v Litoměřicích. Celý tisk má rozměr 126 x 64 cm, z čehož mapa zaujímá spodní třetinu, 45 x 55 cm. Mapa nenese žádný titul; její autor je připomenut poznámkou *Mikulass Klaudian. Letha bozieho Tysycziho pietisteho Sedmnaczteho* uprostřed pravého okraje. Mapa je v levém horním rohu označena dvěma štíty, na prvním je Klaudyánovo knihařské znamení s iniciálami N. C. (Nicolaus Claudianus), na druhém iniciály V. K. což jsou pravděpodobně zrcadlově vyrytá písmena A. K. tedy Ondřej Košický (Andreas Kaschauer), odkazující na autora dřevořezby. Pod štíty je letopočet 1518, z čehož můžeme usuzovat, že mapa byla u Košického v lednu 1517, kdy ji zkoumala norimberská rada.

Záhlaví tisku vévodí postava tehdejšího panovníka Ludvíka Jagellonského. Níže se nachází alegorie spravedlnosti s tradičním symbolem vah. Po stranách je čtrnáct ilustrací doplněných o výroky z Písma, což z alegorie činí jakési zrcadlo mravů.

Ludvík Jagellonský a zemské erby

Opět o něco níže mapu zdobí znaky významných českých rodů, zemských hodnostářů, členů Zemského a Komorního soudu a tří předních měst: Prahy, Kutné Hory a Žatce. Poslední tři řady erbů zobrazují šlechtice, kteří se měli podílet na obnově Českého království.

Těsně nad mapou se nalézá alegorie na dobové poměry v Čechách. Dnes nejčastěji zobrazovaná je její větší část, která znázorňuje vůz tažený zepředu i zezadu koňmi. Dva vozkové je pohánějí každý opačným směrem a dva muži se snaží zadržet kola. Alegorie zachycuje boj mezi dvěma církevními proudy a cestující ve voze představují věřící, kteří se chtějí dostat do království nebeského, jenže kočí táhnou každý na opačnou stranu, a tak se vůz nemůže hnout z místa. Menší část alegorie kritizuje nebezpečné poměry na cestách v době vlády slabých Jagellonců. Na obrázku tlupa ozbrojenců vyráží z lesa a vrhá se na kupecký povoz. Kresby celé alegorie jsou velmi propracované a zdařilé.

Z analýzy obrazové části mapy je zřejmé, že autor se snažil vyjádřit skutečný stav Českého království a připojil návod na dobrou vládu a hlavní zásady spravedlnosti. Seřazení erbů a jmen odpovídá zasedání členů Zemského soudu od dubna 1514 do poloviny roku 1517 a Komorního soudu od dubna do listopadu 1515. Kladyánova mapa je tak nejspíše i jediným historickým pramenem o složení soudních orgánů v 16. století.

Samotná mapa města odlišuje značkami a druhem písma na královská a panská (znak koruny a hlavy koně na štítu). Najdeme tu i množství hradů, zámků, klášterů a tvrzí označených znakem věže. Města jsou ještě druhotně dělena podle náboženské příslušnosti na katolická (zkřížené klíče) a ultrakvistická (kalich). Tím si mapa připisuje další unikát; jedná se o první mapu na světě, která sídla dělí dle vyznání. Unikátní je i české názvosloví, které je gramaticky pozoruhodně správně, na rozdíl od pozdějších map, kde byly české názvy často komoleny. Mapa je výjimečná i znázorněním hlavních silničních tahů a řek. Nalezneme na ní i symboly pro lesy a pohoří. Klaudyán dokonce výškou zobrazených stromů rozlišoval roviny a pahorkatiny.

Mapa má samozřejmě i své mouchy, např. její rám nesouhlasí se světovými stranami, a tak leží Praha a Cheb přibližně ve stejné zeměpisné šířce a severozápadní výseč je stlačena o 30° k západu, ale i tak se jedná o světový unikát, na který můžeme být právem pyšní.

PhDr. Magdalena W. Dvořáková

Citované zdroje:
http://projekty.geolab.cz/gacr/b/files/pomykaczova.pdf
Pomykaczová, Aneta, Analýza Klaudyánovy mapy v prostředí GIS, VUT, Praha 2007.

U příležitosti 500. výročí od vzniku Klaudyánovy mapy Čech a Kladska vydalo Biskupství litoměřické její reprodukci, která velikostí přesně odpovídá originálu.
Reprodukci mapy lze zakoupit na recepci Biskupství litoměřického.
Cena mapy je 200 Kč, ochranný tubus stojí 30 Kč. Poplatek za dodání zásilkovou službou je 155 Kč
Kontakt: telefon: +420 416 707 511, e-mail: koscelnikova@dltm.cz

Alegorie na dobové poměry

Christopher CANTZEN

NOVÝ JÁHEN V LITOMĚŘICKÉ DIECÉZI

V budově biskupské kurie, úřadu litoměřické diecéze, se setkávám se zajímavým člověkem. Christopher Cantzen je milý mladý muž, který odešel z rodného Německa, aby jako čerstvě vysvěcený jáhen sloužil Bohu a lidem v litoměřické diecézi, konkrétně v teplickém vikariátu, ve farnostech Bohosudov, Dlažkovice, Duchcov, Osek a Mariánské Radčice.
Vyhradil si pro mě svůj čas, a tak jsem se mohl ptát.

Je úžasné, že jste se rozhodl pro službu v litoměřické diecézi, přestože pocházíte z Německa. Proč jste zamířil právě do Čech?
Poprvé jsem byl v Čechách před patnácti lety. Pan farář Michael-Philipp Irmer byl u nás v Gronau, mém rodišti v Německu, jako kaplan a zároveň jako učitel ve škole, kterou jsem navštěvoval. Když jsme jednou společně s velkou školní skupinou, v jejímž čele stál právě páter Irmer, navštívili Berlín na církevní den, dostali jsme od něho pozvánku do Čech. Tenkrát již bylo jasné, že on bude od roku 2003 v Čechách sloužit. Od té doby jsme s kamarády několikrát navštívili Mariánské Radčice. Jako dobrovolníci jsme ve zchátralém poutním areálu pracovali, zedničili, pomáhali jsme každý volný den, třeba i v době prázdnin v Německu. V Oseku jsme zase pomáhali v zahradách. Po maturitě roku 2008 jsem měl možnost místo nástupu do armády sloužit jako dobrovolník v zahraničí, tak jsem toho využil a na rok jsem si vybral Mariánské Radčice a Bohosudov. Takže tehdy jsem si to tu zamiloval.

Jak je vnímáno kněžské povolání ve Vaší rodné zemi – v Německu?
Je v Německu hodně římskokatolických kněží?
V Německu si lidé kněžích váží, jsou zvyklí, že jsou běžnou součástí života, umějí rozlišovat katolické, pravoslavné nebo protestantské zaměření. Na území bývalého DDR je však situace značně odlišná, tam je stále kněz na ulici něčím zvláštním a málo vídaným. V Německu je kněží málo, zvláště těch mladých.

Foto: Jürgen Biermann

Při pobytu v Münsteru se mnou studovali pouze čtyři noví budoucí bohoslovci. Patnáct let zpátky bylo takových zájemců dvacet až třicet. Takže kněží máme, ale potřebujeme nové. Naopak Jáhnů je v Německu dost. Je to zřejmě důsledek volby mezi možnostmi celibátu a zakládáním rodiny. Máme stálé jáhny a také ty, kteří v neděli slouží mši v kostele a přes týden mají normální civilní povolání.

Jak vnímáte situaci v naší zemi, např. z hlediska církevních restitucí nebo obnovy zchátralých církevních objektů?
Co se týče obnovy polorozpadlých budov, vnímám to jako svou práci. Teď jsem zvědav, jak dopadnou dohady kolem církevních restitucí. Za pár let již církev od státu nic dostávat nebude a my musíme mít do té doby plány, jak platit naše záležitosti, naše památky, náš provoz, zaměstnance atd. Já jsem například jako teolog studoval pět let a můj plat zdaleka nedosahuje ani půlky toho, co bych dostával v Německu. Musíme přemýšlet, jak potom dále hospodařit, bude to už jen na nás.
Kdyby se nám dařilo pokračovat jako v Oseku a Mariánských Radčicích, kde ve zrekonstruovaných klášterech můžeme pronajímat prostory a vůbec je nějak komerčně využívat, bylo by to dobré. Máme však i malé, obyčejné farnosti a těm musíme finančně vypomáhat. Je ale vidět, že církev umí se svým majetkem nakládat a že hodně památek už je na dobré cestě k záchraně.
Lidé také volají po zdanění církevních restitucí, ale například v Německu existuje církevní daň, ze které církev platí provoz svých objektů, nemocnic, projektů v sociální oblasti, výplaty atd. Já mám výhodu, že z domova, kde můj otec vystavěl firmu s pánským oblečením, jsem se naučil ekonomickému přemýšlení, které teď tady v Česku mohu využívat.

Kudy vedla Vaše cesta až sem, k jáhenskému svěcení v Bohosudově?
Po roční dobrovolnické praxi jsem se vrátil do Německa a začal studovat v Münsteru základní teologii, pedagogiku a jazyky, řečtinu, starořečtinu a latinu. Pedagogiku proto, že jsem chtěl učit a vzdělávat mladé lidi v teologickém centru. Při studiu jsem si vydělával jako prodavač v obchodě, což bylo pro mě také důležité. Zjistil jsem totiž, že takovou práci bych na celý život rozhodně nechtěl. V roce 2013 jsem ukončil studia a do té doby mě již několikrát napadla myšlenka, že bych sloužil jako kněz. Několikrát jsem toto konzultoval s knězem v Gronau i zde s páterem Irmerem, a když zdejší otec biskup Baxant viděl můj zájem, dal mi za úkol studium v kněžském semináři v Salzburku, kde jsem potom byl jako bohoslovec pro Litoměřice. Salzburg moudře zvolil proto, že studium v mateřském jazyce bylo pro mne snazší. Na to rád vzpomínám, bylo nás tam deset, moc jsme si rozuměli a hodně jsem se tam naučil.

A proč jsem zamířil zrovna do litoměřické diecéze?
Mně se tady prostě líbí… A když jsem viděl, kolik práce zde udělal pan farář Irmer, kolik misionářské práce, cítil

jsem, že zde chci pracovat také. Vidím také možnost sloužit jinak než v Německu. Tam přetrvávají staré tradice a když chce někdo něco měnit, modernizovat, tak to místním často vadí. V Česku mají lidé už zase chuť chodit na mše do kostela a vidíme nové tváře, které se tam objevují. Je to zde takové novější, živější.

Jistě si všímáte rozdílných povah lidí v Německu, Rakousku, kde jste se připravoval v kněžském semináři, a v Česku. Vidíte spíše společné rysy nebo registrujete i velké odlišnosti ve vztahu k prožívání a praktikování víry samotné?

To je hlavně podle toho, jaké se kde zachovaly tradice. Jiné jsou v Salzburgu a jiné jsou v Münsteru. V Německu jsou lidé zvyklí chodit do kostela a modlit se růženec, tady v Česku to umí snad jen deset procent lidí.

V Německu existuje také jakoby církevní demokracie, farář tam není ten, který má rozhodující slovo. Má takový sbor poradců, což jsou volení zástupci z řad farníků, a o každé důležité záležitosti se hlasuje. Když chce pan farář třeba nové židle do kostela, musí mu to jeho poradní sbor nejprve schválit.

20. května tohoto roku jste přijal jáhenské svěcení a působíte ve farnostech Bohosudov, Dlažkovice, Duchcov, Osek a Mariánské Radčice. Jak Vás zde lidé přijali?

S přijetím od místních lidí nemám vůbec žádný problém, protože se už dlouho známe, vlastně jsem tam jezdil už před patnácti lety. Zároveň mám výhodu co se týče němčiny, protože navazujeme spolupráci se sousední zemí a diecézí. Máme u nás skupinu, se kterou se navštěvujeme a když se slouží mše, můžeme se spojit a bohoslužba je potom v českém i německém jazyce. Výhodou je i moje znalost církevního systému v Německu. Myslím, že moji farníci jsou rádi, že tam zazní i němčina. Zatím jsem se nesetkal s tím, že by mě měl někdo za „zlého Němce". Neříkám, že tam takové tendence nejsou, ale mně osobně se to nestalo. Také je důležité, že mohu mluvit s lidmi česky, to přispívá ke vzájemné důvěře, a zároveň jsou lidé hrdí na svůj jazyk, který je pro Němce tak náročný.

Foto: Jürgen Biermann

Jak přijala Vaše rodina rozhodnutí být duchovním?

Nejdříve to bylo hodně těžké, hlavně u mojí maminky. Vůbec se jí to nelíbilo, nechtěla, abych šel sloužit jako kněz a navíc tak daleko. Ale teď po vysvěcení mi s tatínkem napsali dopis, že jsou rádi, že jsem se trefil na svou cestu a že pevně doufají, že s tou cestou budu spokojený a že jsou na mě hrdí. Všichni z mé rodiny se byli podívat na mé vysvěcení, mám totiž ještě dva bratry a dvě sestry. Tatínek byl u každého pro mě důležitého kroku mých studií, ale maminka se zúčastnila teprve až jáhenského svěcení. Až tehdy to maminka přijala a viděla, že to „myslím vážně". Pochopila, že na tuto cestu jsem se dal z vlastního rozumu, že jsem nebyl nikým přemlouván a ovlivňován. Že to bylo mé osobní rozhodnutí a že mě do toho nikdo nenutí.

Já jsem totiž o cestě ke kněžství přemýšlel dlouho a myslím, že jsem to vymyslel dobře.

Co chystáte v nejbližší budoucnosti, jaké jsou Vaše prioritní plány a na co se nejvíce v teplickém vikariátu zaměříte?

Pro mě je teď nejdůležitější naučit se svoji novou roli, abych byl schopen dobře sloužit, co nejlépe číst evangelium a správně kázat. Vaše liturgie je trochu odlišná od té naší a já se tomu budu muset ten první rok určitě věnovat. Za rok bych totiž rád měl další vysvěcení. Ještě mě čeká hodně práce, hlavně té duchovní, ta je teď určitě nejdůležitější. Co se týče stavebních prací, můžeme obnovovat faru v Duchcově, tam bych měl v budoucnu bydlet, ale jinak teď čekáme na peníze z projektů.

V Radčicích budeme mít 13. září pouť a 15. září hlavní patronátní den, 16. září v Bohosudově a 18. a 19. srpna bude v Oseku Osecká slavnost. To jsou velké akce, kolem kterých je spousta starostí. Naštěstí je v Radčicích dobrý pan starosta se kterým se dobře spolupracuje a se kterým si navzájem vycházíme vstříc. Na takových akcích jsem rád, máme tam vlastní „infostánek", kde prodáváme malé občerstvení, potkáváme se s lidmi, kteří vidí, že jsme z masa a kostí, že si umíme povídat a ne jen stále kázat při mších. Vidí, že jejich svět a svět církve jde spojit dohromady, že se nemusí obávat jen zákazů a nařízení. Byl bych rád, kdybychom se tam opět mohli setkat nejen my dva, ale rád uvidím všechny lidi, kteří si budou číst tyto řádky ve Zdislavě, takže toto nechť jim slouží jako pozvánka k nám.

Já se k těmto slovům velmi rád připojuji a loučím se s jáhnem Cantzenem s poděkováním a přáním trvalého úspěchu, velké trpělivosti a štěstí v jeho českém působišti.

Dominik Faustus

Poutě a slavnostní mše v diecézi červenec – září 2018

V neděli 1. července 2018 v 10.00 hod. bude poutní mše svatá u Panny Marie Pomocné na Vintířovském vrchu.

V neděli 1. července 2018 od 10.30 hodin bude v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Raspenavě Německá mše svatá pro raspenavské rodáky a žehnání nových varhan - Mons. Jan Baxant

V neděli 1. července 2018 v Basilice Navštívení Panny Marie v Hejnicích od 9.00 hodin mše svatá - výročí posvěcení kostela - Patrocinium

V neděli 1. července 2018 se koná hlavní pouť v Bozkově – mše sv. v 8 a 10 hodin.

V pondělí 2. července 2018 v bazilice Navštívení Panny Marie v Hejnicích bude od 10.30 hodin Německá poutní mše svatá - Mariánská slavnost

V neděli 8. července 2018 v bazilice sv. Vavřince a sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí - Německá pouť k paní Zdislavě, od 10 hodin – Mše svatá farnosti, od 11.30 hodin – Poutní Mše svatá v německém jazyce

V neděli 15. července 2018 v 10.00 hod. bude poutní mše svatá ve filiálním kostele sv. Markéty ve Vintířově na návsi.

V sobotu 21. července 2018 v 10.00 hod. bude poutní mše svatá ve filiálním kostele sv. Jakuba ve Veliké Vsi (Ve Veliké Vsi u Podbořan pobýval také nějaký čas reformní kazatel Matěj z Janova, měl možnost trochu poodkročit).

V sobotu 21. července 2018 v bazilice sv. Vavřince a sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí – Pouť nemocných k paní Zdislavě, od 11 hodin – Mše svatá s udílením pomazání nemocných – biskup Mons. Jan Vokál

V sobotu 11. srpna 2018 v 15.00 hod. bude poutní mše svatá ve filiálním kostele sv. Vavřince v Zelině.

V neděli 12. srpna 2018 ve 13.00 hod. bude poutní mše svatá ve filiálním kostele sv. Vavřince v Podlesicích.

V neděli 12. srpna 2018 v bazilice sv. Vavřince a sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí – Svatovavřinecká pouť, od 10 hodin - Mše svatá – Mons. Dominik kardinál Duka OP

V neděli 19. srpna 2018 v 10.30. hod. bude poutní mše svatá ve farním Kostele Nanebevzetí Panny Marie v Mašťově.

V neděli 19. srpna 2018 se koná druhá pouť v Bozkově, mše sv. v 8 a 10 hodin.

V sobotu 8. září 2018 v bazilice sv. Vavřince a sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí – Pouť kmotrů a kmotřenců, od 10 hodin – Mše svatá – biskup Mons. Vlastimil Kročil

V neděli 9. září 2018 se koná třetí pouť v Bozkově, mše sv. v 10 hodin.

V sobotu 15. září 2018 v bazilice sv. Vavřince a sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí – Diecézní pouť rodin ke svaté Zdislavě (spoluorganizuje DCR) od 11 hodin – Mše svatá – P. Pavel Andrš

V neděli 23. září 2018 se koná La Salettská pouť, mše sv. v 10 hodin.

Představujeme kaplany pro mládež

Roman Depa
litoměřický vikariát

Jak byste čtenářům Zdislavy představil sám sebe?
Jmenuji se Roman Depa, pocházím z Rzeszowské diecéze na jihovýchodě Polska. Tam jsem byl vysvěcen na kněze biskupem Kazimírem Górnym 14. května 2005. Sloužil jsem tři roky v první farnosti, a pak dva v další.

Jak vypadá Váš život nyní? Kde působíte, jaké jsou v současnosti Vaše hlavní úkoly?
Moje působení v Čechách začalo 15. září 2010 na děkanství v Litoměřicích a po třech týdnech pokračovalo v Lovosicích a okolí. Nyní mám na starosti několik kostelů, které návštěvují mí farníci a také domov důchoců, čili jsem knězem, který koná běžnou pastoraci ve svém vikariátu.

Jak jste se dostal ke službě mladým?
Během služby v Polsku jsem byl zaměstnán jako katecheta v pěti školách a vedl jsem různé skupiny mládeže ve farnostech (ministranty, spolča mladých, přípravu na biřmování, dělali jsme různá představení). V Lovosicích od začátku spolupracuji s několika mladými lidmi. Máme tři malé skupiny dětí na výuku náboženství. Krásnou příležitostí pro navázání kontaktů s mladými z litoměřické diecéze bylo světové setkání mládeže v Krakově. Od podzimu 2017 se snažím věnovat také nově vzniklému spolču mladých v Litoměřicích – skupinu vedou Zdislava Kroupová a Klára Legnerová. Jsem moc vděčný za jejich angažovanost a obětavost. Od listopadu 2017 jezdím jednou za týden do Biskupského gymnázia a základní školy v Bohosudově. Jsem tam kaplanem pro děti a mládež.

Co považujete v pastoraci mládeže Vašeho vikariátu za svou prioritu?
Výchova dětí pomocí hodin náboženství je dobrou vyhlídkou do budoucna. Potřeba nabízet mladým příležitosti, aby se mohli potkat ve skupinách, aby cítili, že být mladým člověkem věřícím v Ježíše Krista je skvělá věc.

Jak Vás může mladý člověk kontaktovat? Kde se s Vámi mladí mohou setkat?
Bydlím ve farní budově – Zahradní 32/2, 410 02 Lovosice. Srdečně zvu. Rád si také s vámi zahraju basket, fotbal nebo volejbal.
Můžete mne také kontaktovat přes mobil: 774 073 728,
E-mail: romek7773@wp.pl,
Facebook, Whats-App.

Na viděnou.
o. Roman Depa

P.S.: Drazí mladí, pokud myslíte, že vás mladých je v severních Čechách málo, naštěstí se mýlíte. Zkuste se přesvědčit.

Foto: Martin Davídek

Jozef Kadlic
liberecký vikariát

Jak byste čtenářům Zdislavy představil sám sebe?
Jmenuji se Páter Jozef Kadlic a jsem momentálně zodpovědný za mládež ve vikariátu Liberec. Narodil jsem se v roce 1983 v Michalovcích na východě Slovenska, mám dvě sestry, starší a mladší. Po základní škole jsem studoval dopravní průmyslovku u nás v rodném městě, a potom jsem nastoupil na teologickou fakultu a do kněžského semináře v Košicích s tím, že jsem v rámci semináře měl možnost rok působit na pastorační praxi v Příchovicích, v Centru života mládeže. Tam někde se ve mně začala rodit ta touha ještě více se přiblížit mládeži.

Jak vypadá Váš život nyní? Kde působíte, jaké jsou v současnosti Vaše hlavní úkoly?
Nyní působím v Centru života mládeže v Příchovicích a zároveň mi otec biskup Jan svěřil celou pastoraci mládeže v litoměřické diecézi. Kromě toho mám na starosti tři farnosti, a to Příchovice, Desnou a Polubný. Zároveň jsem členem sekce pro mládež při České biskupské konferenci. Řekl bych, že můj život je velmi pestrý a velmi bohatý, nemohu říci, že bych se nudil, ono to ani v přítomnosti mládeže nelze. V podstatě tím, že překlikávám mezi několika institucemi, mezi Centrem mládeže, farnostmi a sekcí pro mládež, tak snad budu pravdivý a upřímný, má vytíženost je velká. Často si však říkám, a není to z mé hlavy, že jsem sice často hodně unavený, třeba i po víkendu nebo nějakých prázdninách,

ale jsem vlastně šťastný, protože vidím, že má práce má smysl.

Jak jste se dostal ke službě mladým?

To jsem už naznačil v odpovědi na první otázku. Sám jsem vyrůstal ve společenství mladých lidí ještě u nás doma ve farnosti, to znamená, že jsem jako mladík inklinoval ke všem aktivitám, které mi společenství nabízelo, ale ještě více se ve mně ta myšlenka rozrůstala, když jsem se začal setkávat v Příchovicích. Tam jsem jednou v duchu říkal sám pro sebe Pánu Bohu v modlitbě: Pokud to Pane budeš chtít, tak se velmi rád budu věnovat mládeži, a kdybys chtěl konkrétně, tak bych se jim rád věnoval v Příchovicích. I s tím, že jsem věděl, že jsem především knězem košické arcidiecéze, ale pokud to, Pane, budeš chtít, tak rád přijedu do Litoměřic. A zdá se, že Pán Bůh tuto mou myšlenku vzal vážně, tuto mou prosbu, mé přání a dnes už v litoměřické diecézi, v Centru pro mládež působím sedmým rokem.

Co považujete v pastoraci mládeže Vašeho vikariátu za svou prioritu?

Myslím, že tato otázka je dost zásadní. Když vycházím sám ze sebe, tak nejsem člověkem, kterému by šlo primárně jen o nějaké počty lidí. Uvědomuji si, že k tomu, aby pastorace mládeže mohla fungovat na nějaké bázi, je potřeba společenství mládeže. To je taková moje touha, podporovat kněze ve vikariátu, aby se mohli mládeži věnovat, aby s nimi ztráceli čas, protože mládež přes to ztrácení osobního času vnímá, jestli je kněz má, nebo nemá rád, jestli k nim má blízko. To je můj subjektivní pohled, který samozřejmě každý nemusí přijmout. Takže to společenství považuji za základní. Nejen proto, aby bylo společenství pro společenství, ale právě proto, že v tom společenství se rodí nové podněty. Jednak pro celkovou pastoraci mládeže, ale především, pokud se ti mladí mají s knězem rádi, tak je tam znát, že mezi nimi je Pán Ježíš. A to je pro mě asi zásadní. Protože cílem je, aby v tom společenství byl přítomen Kristus. Kdyby to bylo jen společenství na lidské bázi, tak bychom si možná mohli hrát, zpívat, sportovat a nevím co bychom ještě dělali, ale byla by to jen taková přirozená rovina. My však chceme posouvat mládež ke Kristu. To je tedy můj úkol o který sám usiluji a k tomu povzbuzuji i kněze. I kdyby třeba měli jen dva lidi ve farnosti, tak i to je velká pastorace mládeže.

Jak Vás může mladý člověk kontaktovat? Kde se s Vámi mladí mohou setkat?

Mladí mě mohou kontaktovat několika způsoby. Například mě mohou zachytit na e-mailu dczm.krizovatka@gmail.com, anebo na mém telefonním čísle 734 792 890. To jsou konkrétní prostředky, kde mě můžou zastihnout, a jinak pobývám v Centru života mládeže v Příchovicích, takže i tam se můžeme osobně setkat.

Co byste rád mladým ve Vašem vikariátu vzkázal?

Asi bych jim vzkázal to, čemu sám věřím: Aby se nebáli být autentičtí ve svém křesťanství, aby se podle toho, čemu naslouchají, tj. slova Božího, snažili opravdu žít. Aby tento postoj ve svém životě trvale uchovávali. Aby v tom byli důslední, protože mládí, a také jsem si jím prošel, je takové přelétavé a názory v něm se různě mění a formují, takže jim přeji stálost a důslednost v tom, co dělají. Když prostě něčemu uvěří, aby za tím šli a aby šli především za Pánem Ježíšem. To je asi můj vzkaz pro ně a to jim přeji ze srdce.

Úvodní foto: Martin Nováček
Foto z DSM 2018: Dominik Faustus

KALENDÁRIUM

ČERVENEC

Rok 1348 bývá nejčastěji spojován se založením Karlovy univerzity a Nového města pražského. Král Karel IV. však obrátil svou pozornost také k Litoměřicím. Již v předchozím roce jmenoval zdejším proboštem Bohuslava z Pardubic, mladšího bratra tehdejšího pražského arcibiskupa Arnošta. A nepochybně z jeho iniciativy byla 1. července 1348, tedy před 670 lety, vydána listina, v níž Karel IV. apeloval na výstavbu nového kapitulního chrámu v Litoměřicích, neboť dosavadní byl ve špatném stavu, a také budovy nového kapitulního proboštství, přičemž celý areál měl být odehnán hradbou. Obě budovy se podařilo vybudovat v následujících letech zejména díky četným sbírkám mezi věřícími, které do Litoměřic svěřovaly i z okolních církevních provincií.

Ačkoliv Sasko je od 16. století v drtivé většině luteránskou zemí, její panovníci z dynastie Wettinů se na počátku 18. století kvůli zisku polské královské koruny vrátili ke katolictví. To se týkalo i části vedlejších linií tohoto rodu, včetně větve Sachsen-Zeitz, jejíž příslušník Christian August se v roce 1706 stal ostřihomským arcibiskupem. Díky němu se na církevní dráhu vydal i metropolitův synovec Mořic Adolf Karel, který se v roce 1732 stal biskupem v Hradci Králové. Dne 4. července 1733, tedy před 285 lety, byl císařem jmenován litoměřickým biskupem, jímž zůstal až do své smrti v roce 1759. Z jeho episkopátu lze vyzdvihnout úsilí o zřízení kněžského semináře, pro nějž vystavěl budovu dnešní biskupské kurie. Nákladnou barokní reprezentací svého úřadu však biskupství značně zadlužil.

Rovněž v červenci si připomínáme jednoho z dalších méně známých litoměřických biskupů, byť jeho opomínání není jistě zasloužené. Eduard Milde proslul zejména jako činorodý pedagog, a tak jeho jmenování litoměřickým biskupem v roce 1823 bylo jistým překvapením. Jednalo se však o prozíravý tah. Schopný organizátor Milde dokázal konsolidovat komplikované poměry v diecézi, zvláště v rámci kněžského semináře, který byl poznamenán tzv. bolzanistickou aférou a rezignací biskupa Hurdálka. Po svém biskupském svěcení, které se odehrálo v rakouské Křemži 13. července 1823, tedy před 195 lety, vybudoval v diecézi kompletně nový správní aparát a uklidnil rozvířené poměry. O jeho schopnostech svědčí i jeho jmenování vídeňským arcibiskupem v roce 1832.

V období po roce 1948 byly do litoměřické diecéze, zejména do jejích pohraničních oblastí, umísťováni četní kněží z moravských farností, kde vadila jejich aktivita či odpor vůči novému režimu. Jedním z těchto duchovních byl také Ignác Stodůlka, který původně příslušel do olomoucké arcidiecéze, kde se také 31. července 1903, tedy před 115 lety, v Ořechově u Uherského Hradiště, narodil. V roce 1953 byl jmenován administrátorem arciděkanství v Ústí nad Labem, o dva roky později se již stal cejnoviánským kanovníkem litoměřické katedrální kapituly, přičemž však zůstal nadále v Ústí. Později působil také v Žatci a Liberci, kde 4. srpna 1964 zemřel.

Mgr. Martin Barus

Kaple Panny Marie „U Obrázku“

Ruprechtice tvoří jedno z přirozených východišť turistických tras do Jizerských hor. Dříve to byla malá ves, kterou procházela cesta z Liberce do Horních Kateřinek, dnes jsou součástí Liberce a pyšní se faktem, že spolu s Libercem a Rochlicí patří k nejstarším obcím Liberecka. První zmínka o nich totiž pochází již z roku 1545.

My se zastavíme na jejich samotném okraji. Z Ulice Horská se totiž po modré turistické značce můžete vydat na křížovou cestu, kterou nechal postavit Georg Wöber (Weber), zakladatel tohoto poutního místa. Vezměme to ale popořadě.
Ze svahu kopce U Lomu, na který křížová cesta vede, vyvěrá pramen, jehož vodu lidé odedávna považovali za léčivou. U pramene se s oblibou zastavovali dřevorubci a odedávna zde také visel mariánský obrázek. Pozemek s pramenem patřil rychtáři Johannu Georgovi Weberovi, který roku 1807 těžce onemocněl. Usilovně se modlil za své uzdravení a zavázal se, že pokud se uzdraví, postaví u pramene sochu Panny Marie a sv. Jana Evangelisty. A protože se skutečně uzdravil, slibu dostál a vztyčil zde kříž v podobě kalvárie. Kalvárii vysvětil dne 9. září 1807 liberecký děkan P. Philipp Paul.

Na období skutečné slávy však studánka čekala ještě deset dlouhých let. K dalšímu zázračnému uzdravení zde údajně došlo roku 1817, kdy se u ní během pouti uzdravil čtyřletý slepý chlapec z Raspenavy. Každou neděli sem od té doby proudily zástupy lidí, především když se sem jednou ročně vracel onen raspenavský chlapec. Na velký zájem o toto místo reagoval Weber tím, že roku 1833 nechal podél cesty ke studánce zbudovat křížovou cestu a vysázet kaštanovou alej.

Díky přívalu poutníků se o Ruprechtice začala zajímat i liberecká konzistoř. Dochoval se dopis, ve kterém liberecký děkan P. Franz Wolf biskupskou konzistoř dne 7. února 1840 informoval, že poutníci se o nedělích řádně účastní bohoslužeb v děkanském kostele a teprve po splnění svých povinností v malých skupinkách odcházejí ke studánce.

Po smrti posledního mužského zástupce rodu Wendelina Webera se jeho sestra Antonie, provdaná Wildnerová, rozhodla, že docílí stavby kostela, především proto, že v Ruprechticích ani Kateřinkách kostel nebyl. Vzhledem k vrtkavému horskému počasí bylo také potřeba poskytnout poutníkům důstojné zázemí. Její iniciativu podpořila obec i liberecké arciděkanství a roku 1892 byl ustanoven kostelní výbor, který vyhlásil veřejnou sbírku. Žel, ochota a finanční podpora místních byla mnohem menší, než se očekávalo, a tak trvalo plných 13 let, než se podařilo shromáždit dostatek financí na výstavbu kostela. Architektonická soutěž o jeho podobu byla vyhlášená roku 1905 a zvítězil v ní odvážný projekt libereckých architektů Maxe Kühna a Heinricha Fanty. Stavba byla zahájena roku 1906 pod vedením stavitele Adolfa Hübnera a dokončena koncem roku 1907.

Antonie Wildnerová místo včetně pozemků věnovala libereckému arciděkanství u příležitosti 60. výročí panování Františka Josefa I. a kostel dostal jméno Römisch-katholische Jubiläums Bildkirche, tedy Římskokatolický jubilejní kostel U obrázku. K vysvěcení dokončené stavby došlo pravděpodobně 20. června 1909, ale ironií osudu je, že ve stejném dni byl položen základní kámen ruprechtického farního kostela přímo v obci, navíc dle návrhu stejných architektů, což mělo značný vliv na návštěvnost poutního kostela.

Kostelu však nebylo přáno dlouhého období slávy. V roce 1916 došlo ke zrekvírování a roztavení jeho tří zvonů pro válečné účely a přestože po válce se činnost kostela obnovila, hlavní bohoslužby se přesunuly do již hotového farního kostela v obci. Bohoslužebná činnost kostela skončila spolu s koncem druhé světové války, především v souvislosti s odsunem většiny obyvatel. Od padesátých let kostel postupně pustnul, kalvárie byla zničena vandaly a křížová cesta povalena. Před demolicí kostel zachránil ing. arch. St. Švec, který si jej pronajal jako umělecký ateliér. Švec částečně opravil jeho střechu, ale na další záchranné práce neměl dostatek prostředků. K obratu k lepšímu došlo až roku 1990, kdy klíče od kostela převzal františkánský kněz P. Antonín Pavel Kejdana, jemuž byla ruprechtická farnost svěřena. Roku 1995 byla zahájena záchrana kostela a uspořádána sbírka na jeho opravu. Obnovy se dočkala i křížová cesta a 22. srpna 1998 byl kostel znovu vysvěcen litoměřickým biskupem Mons. Josefem Kouklem. K nejvýznamnější události v novodobé historii kostela došlo pak roku 2003, kdy se kostelu a všem poutníkům dostalo Apoštolského požehnání od Svatého Otce Jana Pavla II. Během děkovné mše svaté byla navíc zdejší socha Panny Marie dekorovaná růžencem, který jí papež věnoval.

Tento poutní kostel (přesněji řečeno, z dnešního liturgického hlediska se jedná o kapli) patří k opravdovým klenotům sakrální architektury nejen litoměřické diecéze. Dobové prameny jej označovaly jako rotundu v moderním barokním stylu, ale vzhledem k celkové formě exteriéru jej dnes vnímáme spíše jako zástupce moderního barokního stylu se secesními prvky, což z něj činí jeden z mála příkladů secesní sakrální architektury na našem území vůbec.

Tvoří jej monumentální kruhová centrála s téměř 25 m vysokou věží na severním boku, půlkruhovou apsidou a obdélníkovou sakristií. Stavbu definuje vztah prázdných světle omítnutých ploch v kontrastu s hrubě opracovanými kvádry z liberecké žuly a pískovce, které lemují sokl, otvory a nároží, v kontrastu s jasně červenou barvou střešních tašek a šedou barvou střechy věže. Do současnosti se nedochovala vitrážová okna a ani jejich přesnější dobový popis, takže současná okna jsou nezdobená, zato opatřená krásnými uměleckými mřížemi.

Pokud se v letních měsících chystáte do oblasti Jizerských hor, kostelík „U Obrázku“ za návštěvu určitě stojí. Bohoslužby se zde v letních měsících konají každou 2. neděli v měsíci v 15 h.

Text a foto: PhDr. Magdalena W. Dvořáková

citované zdroje:
Dostalík, Jan: Poutní kostel Panny Marie „U obrázku“ v Liberci - Ruprechticích. FFMU Brno, 2006.
hrady.cz
http://liberec-reichenberg.net/stavby/karta/nazev/7-kaple-neposkvrnene-panny-marie-kralovny-andelu-u-obrazku
veselylidovyrok.cz

Dvanáct zastavení s prorokem Ezechielem

(Ezechiel: hebrejsky יְחֶזְקֵאל: Jechezkél – Hospodin posiluje)

Úvod

Dalším nezapomenutelným biblickým velikánem zdobícím výlohu Božího slova je bezesporu prorok Ezechiel. Je považován za zcela specifickou osobnost. Po pádu Jeruzaléma a jeho svatého chrámu (r. 597 před Kristem) je deportován spolu s ostatními Židy do Babylónie. Tam je v pátém roce pokořujícího zajetí samotným Hospodinem povolán, aby se věnoval náboženským potřebám zajatců, aby je vedl, napomínal a dával utlačeným naději na brzký návrat do vlasti. Ezechiel je vpravdě považován za skutečného proroka extatického typu, kněze, ale především za pastýře, v čemž mezi ostatními proroky vyniká.

Kniha je rozdělena na několik důležitých částí. V prvních kapitolách se dozvídáme o Ezechielově povolání projeveném ve zvláštním zjevení Boží slávy (*1.–3. kapitola*). Pak následují doslova výstražná proroctví týkající se Judska a Jeruzaléma (*4.–24. kapitola*). Další texty jsou zaměřeny proti sedmi pohanským národům (*25.–32. kapitola*). Pokračují výzvy k obrácení a přísliby spásy vyvolenému národu (*33.–39. kapitola*) a poslední část je zaměřena na obnovu chrámu a Božího království (*40.–48. kapitola*). V ní Ezechiel na konci své prorocké kariéry předpovídá budoucí život obnoveného izraelského lidu a nového města, jež bude mít nové jméno: Jahve šámmáh – Zde je Hospodin (*kapitola 48,35b*). Těmito posledními slovy je zakončena prorokova kniha poučující nás o Boží moci, slávě a lásce k vyvolenému lidu (*kapitola 43,9*).

1. I viděl jsem, jako by se třpytil oslnivý vzácný kov; vypadalo to jako oheň uvnitř i okolo; směrem od toho, co vypadalo jako bedra, nahoru a směrem od toho dolů jsem viděl, co vypadalo jako oheň, šířící záři dokola. Vypadalo to jako duha, která bývá na mračnu za deštivého dne, tak vypadala ta záře dokola; byl to vzhled a podoba Hospodinovy slávy. Když jsem to spatřil, padl jsem na tvář a slyšel jsem hlas mluvícího (Ezechiel 1,27-28).

SPIRITUÁLNÍ ROZMĚR: Z Boží milosti bylo umožněno vyvolenému proroku vidět vzhled a podobu Hospodinovy slávy, jak nám popisuje úvodní kapitola této starozákonní knihy. Jeho reakce je tou nejlepší odpovědí na Boží zjevení: když padá na tvář k zemi, uvědomuje si svoji lidskou ubohost (lidský syn). Proto si svrchovaný Panovník vybírá tohoto upřímně zbožného a ochotného člověka, aby zvěstoval vyvolenému lidu poselství z nebe. I kvůli tomu mu dává všemohoucí Bůh hned na začátku poslání „nahlédnout“ do své svrchované slávy, aby jednou, až přijdou rozmanité úzkostné zkoušky, obstál a vytrval v dobrém až do konce (srov. *Ez* 24,15-18).

PASTORAČNÍ ROZMĚR: Pokud se člověk upřímně snaží o dlouhodobý vřelý vztah k Pánu Bohu, jsem přesvědčen, že zakouší určité, třeba i ojedinělé „doteky“ Boží náklonnosti. Jsou jakýmsi duchovním darem podobným tomu, co prožil Ezechiel. Buďme za ně nesmírně vděční! Pokud tyto „doteky“ nebeské lásky nepřicházejí, přesto vytrvejme v dobrém i nadále. Vězme, že jednou na věčnosti budeme zcela jistě prožívat nikdy nekončící blažený stav, tj. věčné objetí milovaného Boha.

2. Řekl mi: „Lidský synu, postav se na nohy; budu s tebou mluvit.“ Jakmile ke mně promluvil, vstoupil do mě duch a postavil mě na nohy. I slyšel jsem ho k sobě mluvit. Řekl mi: „Lidský synu, posílám tě k izraelským synům, k těm bouřícím se pronárodům, které se vzbouřily proti mně. Oni i jejich otcové mi byli nevěrní až do tohoto dne. I synové jsou zatvrzelí a mají tvrdé srdce: Posílám tě k nim…“ (Ezechiel 2,1-4).

SPIRITUÁLNÍ ROZMĚR: Vždy je to vzácné, když můžeme stát sami za sebe (na svých nohou) před Hospodinem a dokonce s ním důvěrně rozmlouvat. Je to jakýsi čas velké milosti naslouchat přímému Božímu hlasu, který v nás touží být (vstoupit do nás). Je pro nás určitou nebeskou vzpruhou, ale zároveň poselstvím ohlašujícím nápravu, tj. změnu života. Z biblických dějin víme, že žádný z proroků to neměl snadné, protože ve většině případů přinášeli napomínající nebo doslova trestající poselství samotného Hospodina. Bylo na každém přijímajícím, jestli Božího napomenutí uposlechl, nebo ho ve své pýše ignoroval. Ezechiel, poslušný Pánova příkazu, jde k bouřícím se izraelským synům a zvěstuje jim Stvořitelovo poselství, aby se znovu obnovila harmonie mezi Bohem a jeho lidem.

PASTORAČNÍ ROZMĚR: Každý z nás, a to všude, kde mu Boží Prozřetelnost určila místo jeho života, nese určité, ale přitom konkrétní poselství směřující k věčnosti. Především jsou to rodiče snažící se duchovně vést Bohem jim svěřené děti. Pak duchovní otcové, kteří trpělivým napomínáním, ale především svatostí svého života mají svědčit o tom, že jsou v neustálém přímém spojení s Pánem, toužíce zjevit svým svěřeným jeho vůli. Nemusíme se i na tomto místě bát hovořit o rovině občansko–politické, když námi zvolení zastupitelé usilují o dosažení společných dober, jejich zdrojem a cílem nemá být nikdo jiný než Dobro prvotní, ale zároveň věčné. I tito naši různorodí reprezentanti s autoritou jim svěřené moci mají být posly naděje opírající se o zákon nejvyšší moci. Tak jsme všichni jakýmisi Božími vyslanci, tj. Ezechielové, pro místo a dobu, v níž žijeme.

3. Tak praví Hospodin: „Synu člověka, cokoli se ti dostane, jez; sněz tuto knihu a jdi a mluv k synům Izraele!“ Když jsem otevřel ústa, dal mi sníst tu knihu a řekl mi: „Synu člověka, nasyť své břicho a naplň své útroby touto knihou, kterou ti dávám!“ Snědl jsem ji a zesládla mi v ústech jako med. Pak mi řekl: „Synu člověka, jdi k Izraelovu domu a mluv k nim moje slova.“ (Ezechiel 3,1-4).

SPIRITUÁLNÍ ROZMĚR: Tato pronesená symbolická slova, jež adresuje Hospodin svému služebníku – synu člověka (ten, který je slabý), hovoří nejen o obrovské Ezechielově důvěře, ale zároveň o odhodlání uposlechnout Božího hlasu. O jakou knihu se jedná, jíž prorok nasycuje své břicho a plní své útroby? Zcela jistě jsou popsané strany tohoto exempláře Božím slovem. Jsou sice zvěsti plné neštěstí, ale přitom působí v Ezechielových ústech příjemnou sladkost, protože v nich zakusil přítomnost Božího Panovníka. Tak občerstven zvěstuje slova věčné pravdy, ale i životodárnou naději pro izraelský lid.

PASTORAČNÍ ROZMĚR: Když kněz (jáhen) dočte při bohoslužbě poslední řádek příslušného evangelia, tak knihu na znamení úcty políbí. Tím Božímu slovu vzdá nejen úctu, ale vyjádří i touhu zvěstovat radostné poselství. Je vyslán, podobně jako starozákonní posel, aby ohlásil Hospodinovu zvěst, která se zviditelnila v Ježíši Kristu, našem Pánu. Toto vyslání, a to včetně políbení Knihy Božího zákona, není striktně určeno pouze pro posvěcené služebníky, ale pro každého, kdo s vírou čte Boží slovo, rozjímá nad ním, touží ho vložit do svého srdce a následně ho aplikovat ve svém životě. Ti právem už zde v pozemském putování pocítí: ***„Snědl jsem ji a zesládla mi v ústech jako med.“***

4. I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: „Lidský synu, bydlíš uprostřed vzpurného domu. Mají oči k vidění, ale nevidí, mají uši k slyšení, ale neslyší. Jsou dům vzpurný.“ (Ezechiel 12,1-2).

SPIRITUÁLNÍ ROZMĚR: Už Mojžíš velice dávno před Ezechielem poznal vzpurnost izraelského národa, který svou zatvrzelostí, pramenící z vnitřní pýchy, odmítal náklonnost Nejvyššího (srov. Ex 16,2-3; *Nm* 25,1-5). Co jiného si však každý z nás může přát, než aby ruka Páně byla s ním? Přesto si vyvolený národ nedal říct a uviděl, uslyšel, ale nejdříve poznal utrpení v Babylonském zajetí (srov. *Ez* 19,10-14). Hospodin mnohými způsoby uzdravuje i naše neklidná srdce, abychom v bolesti a utrpení života objevili jeho milostiplnou tvář.

PASTORAČNÍ ROZMĚR: Jednou z nejhorších lidských vlastností, týkajících se vztahu k naší spáse, je chtěná zatvrzelost. Zvlášť, když nám byla z milosti Boží zjevená pravda odhalena, ale my ji zatvrzele odmítáme (viz *Hříchy proti Duchu Svatému*). Tato duchovní zaslepenost je mnohdy příčinou, proč člověk přichází o věčný život, to nejcennější, co jen může být. Opakem zatvrzelosti je naše otevřenost, kdy s pokorným srdcem a také se skutečnou vírou přistupujeme ke slíbeným pokladům, jež nám odkrývá horizont nebeského království.

5. ***Tak praví Pán, Hospodin: „Učiním s tebou tak, jako tys učinila, když jsi pohrdla přísahou a zrušila smlouvu. Rozpomenu se však na svoji smlouvu, sjednanou s tebou za dnů tvého mládí, a uzavřu s tebou smlouvu věčnou. Vzpomeň si na své chování a zastydíš se, když vezmu tvé větší i menší sestry a dám ti je jako dcery, avšak ne pro dřívější smlouvu s tebou. Uzavřu s tebou smlouvu novou a poznáš, že já jsem Hospodin, aby ses rozpomenula a zahanbila a nemohla již otevřít ústa pro hanbu, až ti odpustím všechno, co jsi udělala – praví Pán, Hospodin" (Ezechiel 16,59-63).***

SPIRITUÁLNÍ ROZMĚR: Všemohoucí a věrný Bůh na rozdíl od člověka vždy plní svoji smlouvu. Přísahu jednou vynesenou nikdy neruší, protože jeho věčné Slovo dává počátek (srov. *Jan* 1,1-3) i konec veškerému našemu jednání. Jsme to my, lidé nestálí, malověrní, zapomínající… Jsme ti, kteří ve vzájemné nevěrnosti a nespolehlivosti neplní dané sliby, a tím se prohřešují nejen vůči sobě a bližním, ale především vůči Nejvyššímu. Ještěže máme neustále vedle sebe (uprostřed nás) stále spolehlivého Hospodina, který „pohotově" zachraňuje naše každodenní situace a vytváří s námi neustále nové smlouvy (nový Jeruzalém): ***„Uzavřu s tebou smlouvu novou…"***

PASTORAČNÍ ROZMĚR: Každý člověk prožívá svůj život. Během něho se ocitá v rozmanitých příjemných i nepříjemných situacích. Jak v nich obstojí? Říká se, že ten, kdo je vytrvalý v maličkostech, obstojí i ve velkých věcech. Proto ti „odvážnější" uzavírají rozličné smlouvy, například manželskou smlouvu (svátost manželství), někteří se dle evangelní rady dobrovolně zavážou k životu v klášteře. Stojíme ale před těžkou otázkou, jestli vůbec brát na sebe tyto a podobné závazky (smlouvy), a tím „neprovokovat" laskavého Boha eventuální možností naší nevěry, jak bylo zmíněno v první části věnující se spirituálnímu rozměru daného biblického textu. Na druhé straně nesmíme zapomínat, že odvaha zpečetěná smlouvou před samotným Hospodinem zavazuje slibující k obrovské zodpovědnosti, ale zároveň se věřícím dostává i Boží požehnání a zvláštní ochrana. To je hlavní důvod, proč rádi vstupujeme do smluvních závazků před Nejvyšší autoritou. Slovy obyčejné vesnické ženy: Je to tak, jak to má správně být, a ostatní diskuse se vylučují.

6. ***„Jakože jsem živ – praví Pán, Hospodin – nebude už nikdo v Izraeli, kdo by toto přísloví opakoval. Hle, mně náleží všichni: život otce jako život syna. Zemře ten, kdo zhřeší!" … „Přestaňte a odvraťte se od všech svých nepravostí, abyste se neobtížili vinou! Oprosťte se tedy od všech svých nevěrností, jichž jste se dopustili vůči mně, a utvořte si nové srdce a nového ducha. Proč byste chtěli zemřít, izraelský dome? Vždyť nemám zálibu ve smrti toho, který má umřít – praví Pán, Hospodin. Obraťte se, a budete žít!" (Ezechiel 18,3-4;30-32).***

SPIRITUÁLNÍ ROZMĚR: Hospodin netouží po věčné smrti člověka, kterou si člověk zapříčiní hříšným životem bez pokání. Proto velmi důraznými slovy napomíná svůj vyvolený izraelský lid a vybízí jej, aby se obrátil a vytvořil si nové srdce, změnil smýšlení (získal nového ducha), a tak si zajistil věčný život. Jen to jediné nás může trvale učinit šťastnými, radostnými a pokojnými. Vždyť co jiného by měl člověk trvale hledat? Tuto nejkladnější hodnotu nám nezaručuje nikdo jiný než sám Bůh. Stačí jen přehodnotit své smýšlení a mít na paměti stále aktuální Boží výzvu: ***„Obraťte se, a budete žít."*** Jen hlupák by chtěl trvale umřít, proto buďme moudří a vyjděme vstříc vzkříšenému Pánu (srov. *Mk* 16,2).

PASTORAČNÍ ROZMĚR: Musíme smutně konstatovat, že člověk dneška ztratil pojem hříchu a zdá se mu, že vše je jaksi dovolené. Toto klamné štěstí a falešná radost ze života ho sice uschopní „přežít", ale bez výhledu k lepším zítřkům. Co tedy dělat, aby svět uvěřil a konečně se obrátil? Vždyť jsme již v rámci církve podnikli tolik pastoračně–evangelizačních projektů, konferencí, duchovních obnov atd. Jednoho je zcela jistě zapotřebí nejvíce, a to je dle slov Krista Pána modlitba a pokání! (srov. *Lk* 18,1; *Mt* 4,17). Pak nám snad bude dovoleno se obrátit a následně napořád žít v Božím náručí.

7. ***Jejich synům jsem na poušti řekl: „Neřiďte se nařízeními svých otců, nedbejte na jejich řády a neposkvrňujte se jejich hnusnými modlami, já jsem Hospodin, váš Bůh. Řiďte se mými nařízeními, dodržujte mé řády a zachovávejte je. Svěťte mé dny odpočinku a budou znamením mezi mnou a vámi, abyste věděli, že já jsem Hospodin, váš Bůh." (Ezechiel 20,18-20).***

SPIRITUÁLNÍ ROZMĚR: Další nařízení vycházející z Hospodinových úst je, kromě jiného, apelem na dodržování třetího přikázání Desatera, které se týká svěcení Pánova dne odpočinkem (srov. *Ex* 20,8). Tímto fundamentálním respektem k Božímu zákonu, ale i Boží přítomnosti mezi námi, jež je v předloženém citovaném textu zmiňována opakovaně, tj. ***„… já jsem Hospodin, váš Bůh"***, chce prorok znovuobnovit smlouvu mezi jemu svěřeným lidem a nebeským vládcem. Kolikrát opakovaně napomíná Hospodin svůj nestálý lid! Jako skutečný otec nešetří výchovnými napomenutími, někdy dokonce i tresty, jindy „sladkým" požehnáním, které je jakýmsi pohlazením po mnohdy hrbolaté cestě slzavým údolím. Je třeba si všimnout, že i když izraelský národ, a to jakýmkoliv způsobem, sešel z určené cesty, stejně ho Bůh nikdy neopustil. Mohl by? Jistěže ano. Porušil by však dané sliby. Proto prostřednictvím jím vyvolených proroků vede nejen pevně, ale především s láskou ty, které kdysi přijal za vlastní (srov. *Gn* 22,18).

PASTORAČNÍ ROZMĚR: Tolikrát jsem přemýšlel, proč mnozí lidé v České republice, ačkoliv se hlásí ke katolické víře, ignoruji sváteční nedělní den? Ne, že by to dělali schválně, ale mamon dneška, který se dnes jmenuje „práce" a „pohodlnost" jim v tom brání. Na druhé straně, přičemž nechci omlouvat hřích, chci vysvětlit jejich možné chování s důrazem na nás, novodobé vyslané proroky pro dnešní svět. Možná bychom měli přehodnotit naše, mnohdy rezervované nebo nepřístupné chování a více vycházet vstříc těm, kteří nás žádají o naši evangelizační laskavou vstřícnost. Především máme být živým svědectvím nauky, ke které se hlásíme, v níž jsme byli vyučeni a církví svátostným znamením vysláni. Zcela určitě by to mohlo přivést některé jedince k prvnímu krůčku, k nedělní návštěvě Božího chrámu, a postupně k pravidelnému svěcení dne Páně, jak čteme již ve starozákonních textech.

8. ***Proto tak praví Pán, Hospodin: „Poněvadž se pokládáš za Boha, hle – přivedu na tebe cizince, nejsurovější z národů, vytáhnou meč na tvoji bezpečnost, moudrost, znesvětí tvé povýšené chování. Svrhnou tě do propasti, skončíš ukrutnou smrtí těch, kdo byli zabiti v hlubině moří. Či řekneš před svými vrahy: ´Jsem bůh?´ Jsi člověk, a žádný bůh, v moci těch, kdo tě zabijí. Rukou cizinců zemřeš smrtí neobřezanců, neboť já jsem tak řekl" – praví Pán, Hospodin (Ezechiel 28,6-10).***

SPIRITUÁLNÍ ROZMĚR: Za největší projev bohorouhání je považováno, jak zmiňuje prorok Ezechiel, když někdo sebe sama pokládá za Boha, což je vlastně v rozporu s fenoménem pravdy a také se zdravým rozumem. Vždyť lidský tvor ze své principiální podstaty nemůže plnit roli svrchovaného Pána, proto mu právem přináleží trest, aby si, když vůbec bude mít dostatečný prostor času, uvědomil svůj bytostný omyl a mohl následně činit patřičné pokání. Jinými slovy, pokořit se před pravým Hospodinem a vzdát mu veškerou úctu a čest, jako upřímný projev uznání jeho Nejsvětějšího majestátu a pravého božství a zároveň svého ubohého lidství. To jediné nás uschopní být šťastnými, spokojenými a pokornými lidmi. Jednak zde na pozemské pouti, ale především jednou v nebeské vlasti.

PASTORAČNÍ ROZMĚR: V praxi života je situace taková, že z jednání dnešního člověka, ačkoliv nevysloví přímá bohorouhavá slova, že je „bohem", je očividné, že se s ním svým způsobem chování srovnává. Nehodlá se podřídit nikomu a ničemu, naopak: stvořený mamon se mu stává z prospěšných důvodů dočasným pánem. Jako by tato potěšující zábava měla trvat celou věčnost, přičemž po chvilce nějakého užití si neustále hledá pravou hodnotu své lidské existence. Ale jak k tomu všemu dospět neboli pokořit se před pravým Hospodinem, jak jsem to popisoval o pár řádků výše? Už jenom holý fakt, že si člověk uvědomí tyto skutečnosti a začne přemýšlet a navracet se k pramenům svých křesťanských předků, je první krok k tomu, aby poznal, kdo je jeho pravým Bohem!

9. ***Pastýři, tak praví Pán, Hospodin: „Běda pastýřům Izraele, kteří pásli sami sebe! Či neměli pastýři pást stádo? Sytili jste se mlékem, odívali vlnou, vykrmená zvířata jste si zabíjeli, ale stádo jste nepásli. Neposílili jste, co bylo slabé, neuzdravili jste nemocné, neobvázali jste, co bylo zraněné, nepřivedli zpět, co bylo rozptýlené, nehledali ztracené, násilím jste ovládali silné. Rozprchly se (ovce) bez pastýře, staly se potravou veškeré divoké polní zvěři. Mé stádo se rozprchlo a bloudí po všech horách, po všech vysokých pahorcích, po celé širé zemi se rozprchlo mé stádo, a nikdo ho nehledá, nikdo se po něm neptá!" (Ezechiel 34,2-6).***

SPIRITUÁLNÍ ROZMĚR: Výhrůžka „běda" je určená především judským králům, kněžím, falešným prorokům a všem, kteří měli moc a vlivné postavení. Nevyužívali toho však k prospěchu svěřeného

lidu, ale: „…***pásli sami sebe!***“ Nestarali se o nemocné, neduživé, slabé, jak pokračuje dál starozákonní text. Šlo jim jenom o sebe sama. Proto se Hospodin ujme sám svého stáda (srov. *Ez* 34,11.15), protože pastýři poslaní Bohem selhali. Jak se dočteme o tři kapitoly dále, bude o lid pečovat jediný pastýř a lid už nebude rozdělen ve dvou královstvích (srov. *Ez* 37,22.24). Bude jen jedno stádo a jeden pastýř. Myšlen je jím král David, jemuž bylo dáno zaslíbení trvalého království (srov. *Iz* 9,6; 11,9; *Am* 9,11). Ovšem David ve své skromnosti a pod vlivem životních zkušeností uznává pouze jediného opravdového pastýře, jímž je sám Bůh. Jen vzpomeňme na jeho nezapomenutelný žalm: „Hospodin je můj pastýř…“ (*Žl* 23,1)

PASTORAČNÍ ROZMĚR: Není těžké napsat o jaký pastorační (pastýřský) rozměr se zde jedná, protože odpověď nám dává Písmo svaté, a to v následujících verších proroka Ezechiela: *Ez* 34,13-16. Podle tohoto vzoru by se jistě měli řídit všichni ti, jimž je svěřen úkol zodpovědně, svědomitě a s láskou vládnout jim svěřenému lidu. Abychom se tak nedopouštěli stejného omylu, jak to popsal prorok v mnou uvedeném textu.

10. Tak praví Hospodin: „Posvětím své veliké jméno, znesvěcené mezi národy. Vy jste ho mezi nimi znesvětili! Tu poznají národy, že já jsem Hospodin – praví Pán, Hospodin – až na vás před jejich očima dokážu, že jsem svatý. Vezmu vás z národů, shromáždím vás ze všech zemí a přivedu vás do vaší vlasti. Pokropím vás očistnou vodou a budete čistí od všech svých nečistot, očistím vás ode všech vašich model. Dám vám nové srdce, vložím do vás nového ducha, odejmu z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa. Vložím do vás svého ducha a způsobím, že budete žít podle mých zákonů, zachovávat má přikázání a plnit je. Budete bydlet v zemi, kterou jsem dal vašim otcům, budete mým lidem a já budu vaším Bohem.“ (Ezechiel 36,23-28).

SPIRITUÁLNÍ ROZMĚR: Už když se narodí nový člověk, dostává od svých nejbližších své jméno. V židovském náboženství rodiči zvolené jméno předurčuje jedinci jeho poslání v životě. Stává se jakýmsi nositelem určitého poselství. I Bůh má své jméno, sám ho zjevil Mojžíšovi (*Ex* 3,14). Dokonce se toto nejsvětější Jméno až do dnešních časů v izraelském národě hluboce ctí tak, že ho pravověrní židé na znamení své nehodnosti ani nevysloví. V mnou citovaném textu čteme, že i mezi nimi jsou tací, kteří toto Jméno znesvětili. Nevíme přesně jakým způsobem, dozvídáme se však o jistě překvapivé reakci Hospodina: netrestá, ale laskavým způsobem kropí svůj lid očistnou vodou, daruje jim nové, citlivé srdce a rovněž do nich vkládá svého ducha. To vše způsobí velikou změnu, jež vede k nápravě života: „…***budete mým lidem a já budu vaším Bohem.***“ Vše vzniklo z aktivity Božího chtění, člověk se v tomto případě dle Jeho záměru proměnil. Tak veliký a mocný je svatý Hospodin: „…***až na vás před jejich očima dokážu, že jsem svatý.***“

PASTORAČNÍ ROZMĚR: Když slyšíme zmínku o očistné vodě, která má blahodárný účinek na uzdravení ducha, tak mi spontánně přichází na mysl očistná voda v řece Jordán, ale především voda, jíž většina z nás byla kdysi pokřtěna. Touto posvátnou vodou jsme se všichni stali jednou provždy (nesmazatelný charakter svátostného znamení) členy Boží rodiny, protože ve jménu Božím z nás byla sejmuta jakákoliv vina (srov. *Mt* 28,19). Tak veliké a mnohými z nás nedoceněné tajemství nese v sobě síla prvotní svátosti. Je jakýmsi nevyčerpatelným zdrojem darů od štědrého Boha. Jedním z nich je i nezasloužená milost spoluprožívání ve společenství církve vítězné: „***Budete bydlet v zemi, kterou jsem dal vašim otcům…***“

11. Proto prorokuj a řekni jim: „Tak praví Pán, Hospodin: Hle, já otevřu vaše hroby, vyvedu vás z nich, můj lide, a přivedu vás do izraelské země. Tu poznáte, že já jsem Hospodin, až otevřu vaše hroby a vyvedu vás ven, můj lide! Vdechnu vám svého ducha a ožijete, usídlím vás ve vaší zemi, a tak poznáte, že já, Hospodin, jsem to řekl a vykonal“ – praví Hospodin (Ezechiel 37,12-14).

SPIRITUÁLNÍ ROZMĚR: Jen jednomu jedinému přísluší otevírat hroby mrtvých a vdechovat oživujícího ducha, jenž působí pokračování dalšího života (srov. *Jan* 11,25-26). Je to sám Hospodin, autor všeho živého, princip věčného a neměnného života, který sám v sobě zahrnuje touhu neumřít, ale žít věčně. Je to jeho oživující duch, respektive dech, který proudí v duši každého člověka a který nelze bezduše ignorovat. Vlastně každý náš nádech a výdech je jednou velkou ozvěnou a zároveň i výzvou k zamyšlení: kdo jsem já – člověk? Jsem sice lidský tvor, ale stvořen k Božímu obrazu (srov. *Gn* 1,27), přičemž máme díky své nesmrtelné duši nevýslovnou hodnotu s přednostním právem, na rozdíl od ostatního stvořeného tvorstva, ji neustále ke cti a slávě svého Stvořitele posvěcovat!

PASTORAČNÍ ROZMĚR: Vzhledem k Bohem nám darované nesmrtelné lidské duši musíme důrazně říct, že nikdo nemá právo odpírat, nebo dokonce brát někomu lidský život. Dokonce ani vlastní rodiče, dojdou-li k závěru, že v těhotné ženě dají ukončit klíčící život, v němž je už zasazený dech Hospodinovy lásky. Stejně tak je tomu i v okamžiku smrti, jež je pravdivě, dokonce i ateisty definována jako oddělení duše od těla. Proto nelze tomuto separujícímu kroku jakkoliv napomáhat. Opět je to sám Dárce života, jemuž jedinému náleží právo do koloběhu života člověka nejen povolat, ale i svobodně odvolat, a tak „přesadit“ neměnnou duši do stavu věčnosti. Jak vzácní jsme my lidé, že jsme jednou provždy vznikli, a to Božím přičiněním tak zázračně: „***Vdechnu vám svého ducha a ožijete***…“

12. Zatímco anděl stál vedle mě, slyšel jsem, jak ke mně mluví kdosi z chrámu. Řekl mi: „Synu člověka, zde je místo pro můj trůn, zde je místo, na němž budou spočívat chodidla mých nohou, zde budu navěky bydlet uprostřed synů Izraele. Ani dům izraelský ani jeho králové už neposkvrní mé svaté jméno svým smilstvem a mrtvými těly svých králů ani svými posvátnými návršími“ (Ezechiel 43,6-7).

SPIRITUÁLNÍ ROZMĚR: Tím „kdosi“, jenž promlouvá k proroku Ezechielovi, není nikdo jiný než sám Bůh, jenž touží po místě, v němž by navždy přebýval mezi Izraelity; touží po znovuobnovení chrámu. Ale chrám bez Panovníka je prostorem duchovně nenaplněným, a tím ztrácí svůj plnohodnotný smysl. Proto je zde zmínka o chodidlech Hospodinových nohou, čímž dává úžasnou záruku, že: „…***zde budu navěky bydlet uprostřed synů Izraele***.“ Tak velkou jistotu dává Tvůrce svému lidu, že zůstane se svým lidem, přičemž jim bude kdykoliv k dispozici na posvátném místě, jež sám určil.

PASTORAČNÍ ROZMĚR: I naše katolické chrámy mají svůj středobod, jímž je eucharistický Bůh, to nejvzácnější, co na zemi vůbec máme. Tak nejen pevně věříme, v něj doufáme, ale i jeho samotného nadevšechno milujeme! Můžeme říct, že když je kazatelna Božího slova mozkem chrámu, tak svatostánek je jeho srdcem. I z tohoto důvodu s úctou a plni bázně poklekáme před svátostným Spasitelem, který je tím nejvěrnějším propojujícím článkem svého neuhasínajícího životního principu pramenícího v Otci a zároveň se nalézající v aktivitě Dechu věčného pohybu. Do tohoto trvalého odkazu neměnného principu darované trojiční Lásky jsme z milosti Nejvyššího napojeni i my, hříšní a nestálí lidé. Můžeme s pokorou vyslovit, že těmi „živými chodidly“ se ve společenství věřících (církev putující) stává každý z nás, (srov. *Mt* 18,20) přičemž nechceme celoživotně zapomínat na ten nejdůležitější a zároveň nejkrásnější cíl našeho snažení: chválit, velebit a milovat jediného a pravého Boha!

Závěr

Jsem nesmírně rád, že jsem mohl pozorným čtenářům nabídnout ještě třetí díl úvah nad vybranými texty starozákonních proroků, v nichž prostřednictvím známých, ale i méně známých veršů jsme mohli blíže poznat další pozitivní biblickou osobnost. Věřím, že po přečtení těchto alespoň několika málo řádků zastanete spolu se mnou názor, že také Ezechielovo starozákonní proroctví není pouze zastaralou historickou záležitostí, ale lze v něm neustále a nově objevovat *spirituálně – pastorační rozměry* dotýkající se každého z nás. Vždyť ze života dobře víme, že různorodé těžkosti a utrpení v pozemském putování nás mohou zcela určitě posunout ještě více tam, kam směřuje běh a cíl lidských dějin: k jedinému a pravému Bohu! Tak tomu bylo i v nejtěžším okamžiku celé židovské historie. Nebudu se mýlit, když po zkušenostech z životní praxe vyslovím přesvědčení, že tento proces pokání neboli očištění nás co nejlépe uschopní připravit se na přijetí budoucích nebeských hodnot. Ať nás tedy někdy neodradí tvrdost (přímočarost) biblického jazyka (viz *zastavení šesté a osmé*); vězme, že nelze sloužit dvěma pánům. V konečném důsledku se budeme muset svobodně a každý sám za sebe rozhodnout, s kým spojíme svou budoucnost. Každý další den může být jakýmsi vykročením k novému začátku. Pokud jsme to ještě neučinili, začněme s přípravou na věčnost nejlépe už dnes…

P. ThDr. Patrik Maturkanič, PhD., CFSsS
farář farností Novosedlice, Dubí, Cínovec
odborný asistent na VŠAPs Terezín

Fotografie:
Michelangelo Buonarroti: Ezechiel, freska na stropu Sixtinské kaple (1508–1512) Převzato z: wikimedia.org/w/index.php?curid=5056804

Zprávy z diecéze

Nový redaktor Katolického týdeníku pro litoměřickou diecézi

V pátek 8. června 2018 navštívili litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta v jeho rezidenci reportéři Katolického týdeníku Mgr. Tomáš Kutil a Karel Pučelík, nový redaktor litoměřické diecézní přílohy KT. Na společné schůzce s generálním vikářem, Mons. Martinem Davídkem, jednali o přípravě budoucí spolupráce při medializaci činností v diecézi na stránkách svého periodika. Po schůzce proběhla ještě malá exkurze a seznámení s jednotlivými pracovníky biskupské kurie a Diecézního domu kardinála Trochty.

Text i foto: Dominik Faustus

Slavnost Těla a Krve Páně na Dómském pahorku v Litoměřicích

Ve čtvrtek 31. května 2018 se od 18 hodin v katedrále sv. Štěpána konala slavnost Těla a Krve Páně.
Slavnostní mši celebroval litoměřický biskup Mons. Jan Baxant, koncelebranty byli sídelní kanovníci litoměřické kapituly a duchovní správce lovosické farnosti. Po mši svaté se konal liturgický průvod na Dómském náměstí, přičemž venkovní oltář byl umístěn do vchodu proboštství a před vchodem do rezidence litoměřického biskupa.

Foto: Dominik Faustus

Po skončení mše svaté pozval biskup přítomné rodiče s dětmi na zmrzlinu a malé občerstvení do Sally terreny v biskupské rezidenci.
Fotografie z celé slavnosti si můžete prohlédnout ve fotogalerii na str. 27.

Redakce

Mons. Baxant předával maturitní vysvědčení na biskupském gymnáziu v Bohosudově

Foto: Tomáš Vlasatý

Do bohosudovského biskupského gymnázia zavítal ve čtvrtek 24. května 2018 litoměřický biskup Mons. Jan Baxant, aby zde předal letošním absolventům gymnázia maturitní vysvědčení.
V loňském roce litoměřického biskupa při tomto předávání maturitních vysvědčení zastoupil generální vikář, neboť pan biskup byl v rekonvalescenci po operaci, ale letos jej mohli studenti spolu s vedením školy při tomto slavnostním aktu přivítat a prožít s ním tyto pro mladé lidi tak důležité nezapomenutelné chvíle.

Redakce

Mezinárodní pouť smíření a žehnání vyhlídky Poustevníkův kámen v Hejnicích

Pouť smíření v Hejnicích se v letošním roce konala o sobotě 5. května 2018. Tradice, která odkazuje na připomínku konce II. světové války a usmíření mezi národy na česko-polsko-německém pomezí, se pod Jizerskými horami koná již bezmála třicet let. Pouť letos přilákala na tři stovky věřících. Hlavním celebrantem mše svaté byl farář budyšínské katedrály a děkan Wito Sćapan. Poutním areálem vedle polštiny, němčiny a češtiny zněla také lužická srbština. Po mši svaté se poutníci přemístili do zahrady kláštera, kde bylo připraveno občerstvení. Program slunečného májového dne tím ale ještě nekončil.

Foto: Freedlantsko.eu

Od druhé hodiny se totiž nad Hejnicemi žehnal Poustevníkův kámen. Obnovená vyhlídka na kopci zvaném Na Chatkách se dočkala opravy díky Lesní správě Frýdlant, státního podniku Lesy České republiky. Na projektu zvelebení místa se také podílela Římskokatolická farnost a město Hejnice. K vrcholu vyhlídky kromě žehnajícího hejnického faráře P. Pavla Andrše vystoupali i litoměřičtí farníci od Všech Svatých s P. Józefem Szeligou a poutníci z Polska i Saska.

Foto: Freedlantsko.eu

O historii místa pod vrcholem s křížem promluvil ředitel Mezinárodního centra duchovní obnovy Jan Heinzl, který přítomným osvětlil příběh poustevníka i epizodu lesního divadla, které nedaleko od kamene v roce 1914 vzniklo.
Staronový výhled na Jizerské hory a poutní chrám v Hejnicích si určitě nenechte ujít. Od kostela je vzdálen pouhých 20 minut a kromě výhledu vám nabídne i poučení na instalovaných panelech.

Jan Heinzl

Oslavy 800. výročí obcí Libochovany a Řepnice

V sobotu 19. května 2018 se v Libochovanech konaly oslavy 800. výročí založení obce Libochovany a Řepnice. Po úvodní bohoslužbě v kostele Narození Panny Marie, kterou celebroval Mons. Martin Davídek, generální vikář litoměřické diecéze, byl požehnán nový prapor a znak obce.
Starostka Libochovan Miroslava Vencláková poté všechny přítomné hosty a veřejnost pozvala do kostela na vystoupení smíšeného komorního pěveckého sboru Vox Nymburgensis.

Foto: Dominik Faustus

Po skončení hudebního pásma slavnostní den dále pokračoval kulturním programem na prostranství před libochovanským kostelem.

Redakce

Běh pro Hospic sv. Štěpána v Litoměřicích byl opět úspěšný

Čtvrtý ročník běhu pro hospic v Litoměřicích se uskutečnil v sobotu 9. června 2018 u Hospice sv. Štěpána. Hlavním cílem tohoto sportovního happeningu bylo shromáždit finanční prostředky na podporu domácího i lůžkového hospice a jeho služeb.

Foto: Archiv Hospice sv. Štěpána

4. ročník běhu opět přinesl přátelskou a radostnou atmosféru. Zúčastnilo se ho na 600 běžců. Společně uběhli 2 493 km a pro hospic vyběhali 566.000 Kč. Výtěžek běhu bude použit na zajištění lékařských pohotovostí v domácím hospici.

Nejstaršímu účastníkovi běhu bylo 73 let a nejmladšímu 3 roky. Tuto akci pomáhalo zajistit na 60 dobrovolníků, kterým patří velký dík pořadatelů.

Redakce

Studenti varnsdorfského Biskupského gymnázia navštívili litoměřického biskupa

Ve čtvrtek 10. května 2018 navštívili studenti Biskupského gymnázia ve Varnsdorfu litoměřické biskupství.

V dopoledních hodinách se setkali studenti a jejich vyučující v biskupské rezidenci s litoměřickým biskupem Mons. Janem Baxantem, který studenty povzbudil ve studiu, zvláště cizích jazyků, v úsilí o hledání správných duchovních cest i v dalším životě.

Po tomto setkání si mladí hosté se svými učiteli prohlédli katedrálu sv. Štěpána a její věž. V závěru návštěvy v centru diecéze zavítali ještě na biskupskou kurii, po které je provázel archivář biskupství Mgr. Martin Barus.

Foto: Martin Davídek

Redakce

Mons. Jan Baxant požehnal frýdlantskou křížovou cestu

Slavnostní otevření obnovené křížové cesty ve Frýdlantu proběhlo v sobotu 12. května 2018.

Nejprve v kostele Nalezení sv. Kříže promluvil PhDr. Mgr. Milan Svoboda, Ph.D. na téma křížové cesty.

Poté v 9 hodin začala slavnostní mše svatá, kterou celebroval litoměřický biskup Mons. Jan Baxant. Po desáté hodině se vydalo procesí vedené biskupem od kostela ke křížové cestě, kterou na jejím začátku biskup požehnal. U každého zastavení pronesl k přítomným několik vět k zamyšlení.

Foto: Martina Petrášková

Křížová cesta, byla vybudována již v roce 1737. Tvoří ji čtrnáct zastavení, Boží hrob, studánka a poustevna. V roce 2017 byla křížová cesta na Křížovém vrchu díky česko-německému projektu „Paměť v krajině Trojzemí, č. 100260207“ obnovena.

Redakce

Bonifatiusfest 2018 Fulda

Na pozvání biskupa diecéze Fulda Heinze Josefa Algermissena se v neděli 3. června 2018 účastnil litoměřický generální vikář Martin Davídek tradiční pontifikální mše svaté.

Pro naši spřátelenou diecézi je svatý Bonifác nejen patronem, ale také apoštolem, který germánským kmenům zvěstoval křesťanství. Pouti se tak účastnilo na osm tisíc věřících, kteří do Fuldy zamířili nejen z okolí, ale z celého Německa i dalších evropských zemí.

Mezi vzácnými hosty byli limburský biskup Georg Bätzing, biskup Cornelis F. M. van den Hout z nizozemského Groningen-Leeuwarden a emeritní biskup z rumunského Temešváru Martin Roos.

Fuldská pouť je pro Martina Davídka také příležitostí k setkání s litoměřickými rodáky, mezi které letos přišel i bývalý primátor Fuldy Wolfgang Hamberger, který se velmi zasloužil o navázání přátelských a partnerských vztahů s městem Litoměřice.

J. Heinzl

Foto: Alois Hofmann

Litoměřický biskup navštívil Hospic sv. Zdislavy v Liberci

Ve středu 30. května 2018 navštívil litoměřický biskup Mons. Jan Baxant Hospic sv. Zdislavy v Liberci. Zde požehnal kapli, kde se setkal s hejtmanem libereckého kraje Martinem Půtou a také řadou významných osobností veřejného života.

Na události nemohli chybět lékaři či zdravotní personál, jakož i sami pacienti, kteří se v hospici připravují na setkání se Stvořitelem. V kapli hospice byl také představen nový obraz jablonecké malířky Radky Lehké, do jehož rámu byl vložen ostatek sv. Zdislavy, věnovaný litoměřickým biskupstvím. Setkání bylo zakončeno v odpoledních hodinách.

Bližší informace o libereckém hospici si můžete prostudovat přímo na webu: www.hospiczdislavy.cz

Redakce

Foto: Dominik Faustus

Oblastní charita Kadaň pomáhá potřebným

Jste poměrně novým zařízením, jaké byly začátky při zřizování vašeho charitního střediska?
Začátky probíhaly v konzultacích, ve zvažování vhodných aktivit, v řadě jednání a sestavování správných vyjádření ve Stanovách charity a dalších souvisejících dokumentech. Hodně nám pomohli ředitelé spřátelených charit z Chomutova a Ostrova.

Co Vás vedlo k myšlence založit Charitu právě v Kadani?
Pohybuji se v komunitní a sociální sféře více jak 15 let. Ať už to byla 3 komunitní plánování pro město Kadaň a Klášterec, účast v Komisi sociální a sociálního začleňování v Kadani, anebo aktivity v deinstitucionalizaci a prosazování přirozeného pohledu na svéprávnost a podporovaného rozhodování lidí s různými omezeními. V komunitním prostoru města i mimo něj jsem vystupoval jako pečující osoba (žiji se synem s postižením) a mohl jsem tak být nositelem neformálních postojů a činů. V různých typech organizací, se kterými jsem se setkával, jsem postrádal odkaz anebo ukotvení v křesťanských hodnotách. A tak jsem si poměrně dlouho pohrával s myšlenkou na „přilákání" nějaké vzdálenější charity anebo založení vlastní charity v našem regionu Kadaně, Klášterce, Vejprt a Radonicka (proto oblastní charita). Nyní musím svá vyjádření a činy formulovat spíše ve shodě s organizací celostátní působnosti a v souladu s jejími rámci. Hodně jsem také čerpal z aktivit a osobních příkladů našeho kněze Otce Josefa Čermáka, který vznik charity v Kadani podpořil.

Uprostřed ředitel kadaňské Charity Jan Paleček

Jaká je návštěvnost vašeho střediska a kdo jsou vaši nejčastější klienti?
Jsme dobrovolnická charita, a tak máme naše kontaktní místo oficiálně otevřené zatím jen dva dny v týdnu. Jinak na telefonu jsme prakticky denně. Zájemců nepřichází mnoho, dva až tři denně. Je to dáno tím, že jsme kontaktní místo zřídili v děkanské budově naší farnosti, a ta je poměrně vzdálená od bydliště většiny zájemců o naši pomoc. Často za nimi spíše zajíždíme s pečivem a zeleninou darovanými prostřednictvím Potravinové banky Džbánsko. S lidmi se tak setkáváme často v jejich bytech anebo na kontaktních místech terénních pracovníků odboru sociálních věcí v Kadani.

Které služby u vás klienti nejvíce využívají?
Jedná se spíše o solidární výpomoc nežli služby ve smyslu zákonů o sociálních anebo zdravotnických službách. Ani ty však v budoucnu nevylučujeme. Zájem je o potravinovou banku, kterou doplňujeme ze skladu v Dobříčanech u Liběšic v měsíčních intervalech a nepravidelně také z potravinových darů Kaufland Kadaň. Je zájem i o šatník, darujeme hlavně oblečení pro muže i ženy bez domova a pro děti. Hodně perspektivní a žádaná je pomoc materiální – nábytek a vybavení bytu. Přijímáme ho od soukromých dárců ale i organizací a darujeme ho obratem dál potřebným, anebo skladujeme v prostorách kadaňského děkanství k dalšímu předání. Jsme schopni prakticky obratem vybavit byt tím nejzákladnějším. Jedná se často o rozhodující pomoc v případě oprávněného tlaku úřadu na odpovídající péči a výchovu dětí.

Jsou nějaká slabá místa, ve kterých byste potřebovali více podpořit?
Pro drobné opravy nábytku a vybavení bytů ještě před dalším darováním bychom potřebovali šikovného seniora. Využití by měl také při vedení seznamu požadavků ve spolupráci s OSPOD, s terénními pracovníky sociálního odboru, anebo s požadavky další neziskových organizací v regionu (Světlo, Naděje, atd.) a plánování jejich vykrytí.

Jaké máte plány do budoucích dní?
Opět se aktivněji vrátit na FB a web, kde jsme polevili a dlužíme našim přátelům zprávy, aktuality a směřování. Chceme poskytovat informace z oblasti podpory potřebných lidí, ale i o práci, strastech a radostech neformálních pečovatelů, tedy těch, kteří v rodinách nesou podporu a péči o své blízké zcela na svých bedrech.

Setkáváte se s podporou okolí nebo máte také negativní zkušenosti?
Setkáváme se s velkou podporou na úřadech, orgánech Města a u dalších neziskových organizací. Jsme přijímáni spíše s většími očekáváními, než jaká jsme zatím schopni naplnit. Je to dané také tím, že se s lidmi na těchto místech již léta osobně známe a nejsme pro ně noví, někdo, koho potřebují prověřovat.

Pořádáte nějaké benefiční akce na podporu vašeho zařízení?
Ano pořádáme. Jde o koncerty, vánoční setkání s horkým moštem a svařákem, o spolupráci při zahajování sezóny motorkářů. Možná by se takovou beneficí dala nazvat i Národní potravinová sbírka, které jsme se vloni úspěšně účastnili v prodejně Penny v Podbořanech. Anebo účast na přinesení a rozdávání Betlémského světla v Kadani. Akce jsou pořádány ve spolupráci se ZUŠ v Kadani, Městským úřadem a také s kadaňským motoklubem anebo Skauty.

Jak dopadla u vás např. Tříkrálová sbírka?
Zájem o Tříkrálovou sbírku nás velice překvapil a potěšil. Už od prvního kroku do neznáma, v našich končinách, v roce 2015, kdy jsme Tříkrálovou sbírku uskutečnili poprvé, jsme kladli důraz na tradici a osvětu. Podařilo se nám seznámit děti - koledníky s účelem a ideou této sbírky a nadchnout je pro účast. První koledníci byli nesmírně kurážní a svědomití, prošli školením, kde jsme jim hravou formou vysvětlili co dělají a proč. Prošli pěveckou průpravou, kde nezáleží až tak na čistém tónu, ale radosti z projevu. Prvními koledníky byly naše farní děti. Zapojili jsme městský úřad v Kadani a pan starosta byl tak laskav a podpořil celou akci podáváním Starostenského svařeného vína a čaje.
Pro druhý ročník jsme si vytipovali školu, jejíž pan ředitel je vstřícný tradicím a přitom pokrokový. Zapojili jsme ZUŠ, Gymnázium, místní pěvecko-instrumentální soubor a připojili program na náměstí a v kostele. Oslovili jsme i okolní vesnice, a tam to bylo teprve zajímavé. Bylo krásným darem slyšet nadšené reakce na Tříkrálové koledníky z těchto obcí. A co se ujalo neměníme! Snažíme se po krůčcích pokračovat a připojovat další vesničky v okolí Kadaně. V první řadě se snažíme uchovat prvotní myšlenku na tradici a osvětu a obohatit ji o osobní setkání, navštívení.
Je krásné jít městem a vidět, kolik a kde všude zůstává požehnání s nápisem K+M+B+ 2018.

Kdybyste si mohl pro vaše charitní středisko něco přát, jaké přání by to bylo?
Při založení charity nám šlo o vytvoření standardního rámce, čitelné nabídky. To jsme naplnili. Teď bych si přál, abychom dosavadní drobnou prací oslovili další lidi, kteří uvažují o zapojení do jakékoliv pomoci bližnímu a jen neví, jak na to. Přeji si, aby to byli lidé, kteří nakonec najdou v křesťanství zalíbení a záchytný bod. Pokud se objeví a přijdou, můžeme společně charitní dílo dále rozvíjet a vést k dobrému. Vše ostatní již v rukou vlastně máme, pokud to, co děláme, budeme považovat za dílo Kristovo.

Pane řediteli moc Vám děkuji za odpovědi na naše všetečné otázky a přeji za redakci Zdislavy, aby se Vaše záslužné dílo stále dařilo a pokračovalo podle představ a přání, k radosti Vaší i všech zúčastněných.

(Na otázky odpovídal ředitel Oblastní charity Kadaň Jan Paleček.)

M. Davídková
foto: archiv J. Palečka

Oblastní charita Kadaň,
Mírové náměstí 85, 432 01 Kadaň,
Tel.: 602 721 675,
E-mail: charitakadan@seznam.cz,
FB: @ochkadan, nebo **webové stránky:**
www.oblastni-charita-kadan.webnode.cz
Bank. spojení: č.ú. 223855495/0600
u Moneta Money Bank

Diecézní charita opět v Pirně

Litoměřická Charita seznámila zahraniční sousedy se svými projekty. O informace byl velký zájem.

Návštěvníci se mohli seznámit se službami poskytovanými Charitou v litoměřické diecézi

Taneční představení v podání Loli Ruža

V sobotu 26. 5. 2018 se na náměstí v německé Pirně uskutečnil 16. ročník Mark der Kulturen. Jedná se o projekt, kde se prezentuje široké spektrum kultur, spolků a neziskových organizací. Pojedenácté se zúčastnila i Diecézní charita Litoměřice, která představila své služby a aktivity.

Součástí byl bohatý doprovodný program. Přispěli k němu i hudebníci a tanečnice z Oblastní charity Šluknov. Skupina Trio Gitano zahrála a zazpívala několik romských písní a do varu pak diváky dostalo taneční vystoupení děvčat ze souboru Loli Ruža.

Na celé akci se podílela i Farní charita Litoměřice, která pro návštěvníky připravila chutné pohoštění v podobě českého koláče. Na památku si pak mohli přítomní odnést upomínkové předměty Charity či výrobky z dílny ženské věznice ve Velkých Přílepech. Veškeré produkty byly k dispozici zdarma.

Autor: Eva Hadašová (foto: archiv DCH LTM)

O aktivity v Charitě byl velký zájem

Návštěvníci se zajímali o bližší informace o Charitě

Výtěžek z Tříkrálové sbírky pomohl dobrovolníkům ve Štětí

Pondělí s datem 28. 5. 2018 se stalo důležitým mezníkem pro dobrovolnictví ve městě Štětí.

Došlo zde ke slavnostnímu otevření dobrovolnického centra Dobro-volně. Zakladatelkou spolku je Věra Andrtová, která svým nadšením získala další dobrovolníky. Spolu s Barborou Martínkovou zacílily letošní Tříkrálovou sbírku ve Štětí na potřeby méně mobilních seniorů. Finanční výtěžek měl sloužit ke koupi invalidního vozíku, aby se i lidé se zdravotním omezením nemuseli vzdát delších výletů či pobytu na čerstvém vzduchu.

Ve Štětí a přilehlých obcích vybralo na 60 koledníků celkem 45 296 Kč. Dvě třetiny vykoledovaných peněz zůstávají v regionu, proto se z nich mohly zakoupit rovnou dva invalidní vozíky. Spolku Dobro-volně je pak slavnostně předala zástupkyně Diecézní charity v Litoměřicích Eva Hadašová.

Předsedkyni spolku Dobro-volně Věře Andrtové za DCH LTM předávala Eva Hadašová

Vozíky budou využity dobrovolníky a rodinnými příslušníky obyvatel Domu s chráněnými byty či Domu s pečovatelskou službou ve Štětí za účelem společného trávení volného času. Předsedkyně nového spolku Andrtová uvedla, že: „Vozíky nejsou jen prostředkem, jak jít se seniory na procházku, ale jsou také velikou motivací pro uspořádání mnohem větších akcí. Třeba už v letošním roce splní přání hned několika seniorů, kteří by se jinak už nemohli zúčastnit tradičního mezinárodního Festivalu dechových orchestrů FEDO.“

Autor: Eva Hadašová (foto: archiv DCH LTM)

karmelitánské nakladatelství

Karmelitánské nakladatelství • Mírové nám. 15, Litoměřice
www.kna.cz • e-shop: www.ikarmel.cz

Anselm Grün
Hory a údolí života

Krása hor nás vede ke chvále Boha, k pokoře i k životnímu nadhledu. Putování po horách je symbolem životní cesty, na níž je třeba stále čelit novým výzvám.

brož., 128 s., 219 Kč

James Martin
Jezuitský návod (téměř) na všechno

V knize známého jezuitského kněze nenajdeme řešení všech problémů, ale můžeme se naučit, jak hledat Boha úplně ve všem. A také v každém člověku.

brož., 416 s., 489 Kč

René Laurentin
Život svaté Bernadety (2. vydání)

V roce 1858 se na západě Francie v městečku Lurdy zjevovala čtrnáctileté Bernadetě Soubirousové Panna Maria. Autor vypráví, jak zjevení ovlivnila Bernadetin další život.

brož., 200 s., 259 Kč

Morris West
V botách Rybářových

Román o volbě a pontifikátu prvního slovanského papeže, který v autorově pojetí pocházel z Ukrajiny, a než se stal papežem, byl sedmnáct let vězněn v sovětském komunistickém lágru.

brož., 384 s., 449 Kč

Aleš Opatrný
Příprava na manželství

Vytvořit dobré manželství, které není jen krátkodobým projevem nadšení, je možné. Autor se zmiňuje také o překážkách a varuje před tím, čím lze i velký vztah lásky poměrně snadno rozbít.

brož., 124 s., 169 Kč

Robert Hossein
Vlk pohlazený Bohem

Herec R. Hossein, u nás známý především rolí hraběte Joffreye de Peyrac z filmů o krásné Angelice, vypráví o své rodině, herectví a o tom, jak vidí životní hodnoty dnes, léta po své konverzi.

brož., 128 s., 199 Kč

- **Nešpory v katedrále, Litoměřice, každou neděli**
  Katedrála sv. Štěpána, 17.00 hodin. Katedrální kapitula u sv. Štěpána v Litoměřicích zve na společnou modlitbu nešpor, která se koná každou neděli. Všichni zájemci o modlitbu jsou vítáni.

- **Výstava Historické hřbitovy v Loretě Rumburk, 29. 5 – 31. 7. 2018**
  V ambitu Lorety Rumburk se představují fotografie skutečného stavu hřbitovů v České republice. Zdokumentována jsou místa posledního odpočinku na Podbořansku, Karlovarsku a Broumovsku. Přednostně byly vybrány regiony, v nichž vyvíjí své aktivity spolek Omnium. Rozsáhlá výstava nabízí sedmadvacet výstavních panelů, které přibližují křesťanské a židovské hřbitovy. Výstava je přístupná od úterý do neděle mezi 10.00 až 17.00 hod. Více www.loretarumburk.cz
  Více informací sdělí: Mgr. Klára Mágrová, GSM +420 724 072 525, loreta.rumburk@seznam.cz

- **Německá mše svatá v Raspenavě, Raspenava, 1. 7. 2018**
  Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 10.30 – 11.30 hodin.
  Německá mše svatá pro raspenavské rodáky žijící v Německu. Celebrantem bude Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický. Při mši budou požehnány nové varhany.

- **Německá poutní mše svatá, Hejnice, 2. 7. 2018**
  Bazilika Navštívení Panny Marie v Hejnicích, 10.30 hodin.
  Hlavní německá poutní mše svatá ze svátku Navštívení Panny Marie.

- **Krátké koncerty po celý den, Turnov, hrad Valdštejn, 5. 7. – 9. 7. 2018**
  Hradní kaple sv. Jana Nepomuckého, krátké koncerty po celý den.
  V podání Hradeckého komorního tucteta uslyšíte lidové písně, spirituály a gospely i vážnou hudbu.

- **Prohlídka technického zázemí Lorety, Rumburk, 5. 7. 2018**
  Loreta, 10.00 – 11.30 hodin.
  Prohlídka technického zázemí Lorety Rumburk. Komentovaná prohlídka běžně nepřístupných prostor. Nutná rezervace na tel. +420 604 555 922.

- **Poutní mše svatá ke cti sv. Cyrila a Metoděje, Studce, 5. 7. 2018**
  Kaplička Studce, 10.00 hodin
  Srdečně vás zve římskokatolická farnost Loučeň.

- **Nikodémova noc, Raspenava, 6. 7. 2018**
  Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 18.00 hodin.
  Každý první pátek v měsíci. Litanie, čtení z Písma sv., tichá adorace, možnost přistoupit ke svátosti smíření, společná modlitba růžence a na závěr svátostné požehnání. Nikodémova noc je především setkáním s Ježíšem v eucharistii - tehdy totiž můžeme dostat odpovědi i na to, co se zdá být temné v našem životě, jako Nikodém, který v noci přišel za Ježíšem, aby se ho zeptal (srov. Jan 3,1-21).
  www.nikodemovanoc.cz, www.farnost-hejnice-raspenava.netstranky.cz

- **Eucharistická pouť za kněžská a řeholní povolání, Doksany, 6. 7. 2018**
  Klášterní kostel Narození Panny Marie, 19.30 hodin.
  Každý první pátek v měsíci se v klášterním kostele v Doksanech koná eucharistická pouť za kněžská a řeholní povolání. Od 19.30 hodin modlitba růžence, ve 20.00 hodin mše svatá, poté adorace, eucharistický průvod a svátostné požehnání.

- **Poutní mše svatá ke cti Panny Marie, Mcely, 7. 7. 2018**
  Kostel sv. Václava, 10.00 hodin.
  Srdečně vás zve římskokatolická farnost Mcely. Hlavním celebrantem bude P. Josef Čunek, SJ.
  Po mši svaté jste zváni na malé občerstvení na faře. Dopravní spojení je možné linkovým autobusem v 9.05 hodin z Nymburka.

- **Poutní mše sv. ke cti Panny Marie, Mariánské Radčice, 13. 7. 2018**
  Poutní kostel Panny Marie Bolestné, 16.00 hodin. Vždy 13. dne v měsíci. Pokud vychází 13. na neděli, koná se tato bohoslužba v sobotu 12. Více o poutním místě na www.maria-ratschitz.de

- **Koncert v Hejnicích, 14. 7. 2018**
  Bazilika Navštívení Panny Marie, 15.30 hodin.
  Varhanní koncert Petry Kujalové.

- **Koncert Krásná Lípa, 14. 7. 2018**
  Kostel sv. Maří Magdalské, 18.00 – 19.00 hodin
  Jana Kopicová - hoboj, Dita Eiseltová - klavír.
  Zazní hudba Johanna Nepomuka Hummela, Roberta Schumanna, Camille Saint - Saëns, Antonia Pasculli a Bernharda Henrika Crusella.

- **Letní večerní prohlídky Lorety Rumburk při svíčkách 2018, 17. 7. – 28. 8. 2018**
  V Loretě Rumburk o letních prázdninách proběhnou v úterý 17. 7. a 31. 7., 14. 8. a 28. 8. 2018 od 20.00 do 21.30 hod. večerní prohlídky při svíčkách. Večerní prohlídky rumburské Lorety jsou výjimečnou událostí a v létě se konají jen čtyřikrát. Délka trvání 90 min.
  Rezervace míst na +420 604 555 922. Vstupné je 100 a 60 Kč.

- **Koncert Hejnice, 28. 7. 2018**
  Bazilika Navštívení Panny Marie, 15.30 hodin.
  Varhanní koncert Ondřeje Valenty. Program: J. S. Bach, M. Reger, A. Guilmant.

- **100 + 1 Hollar a Velká radost v malé galerii, Litoměřice, 1. 6. – 19. 8. 2018**
  Severočeská galerie výtvarného umění, Litoměřice
  Výstava 100 + 1 Hollar je reprízou výstavy HOLLAR DNES, pořádanou Sdružením českých umělců grafiků Hollar ke stému výročí založení stejnojmenného sdružení v Obecním domě v Praze.

- **Loretánské slavnosti 2018, Rumburk, 15. 9. 2018**
  V sobotu 15. 9. 2018 od 10.00 do 17.00 hod. prožijete v Loretě Rumburk jeden den v době baroka během Loretánských slavností 2018.

- ***Seznam dalších diecézních poutí a slavností, které se konají v červenci až září 2018 najdete v tabulce na straně 13.***

Společenství z Křešic u Litoměřic spolu s místním duchovním správcem P. Jaroslavem Střížem zve všechny, kdo chtějí adorovat a prožívat mariánsky laděný modlitební program, na **pravidelné sobotní celonoční adorace**, které se konají **každou sobotu od 19.30 do ranních hodin** v křešickém kostele sv. Matouše.

Do Křešic existuje, kromě příjezdu po silnici, také dobré vlakové spojení.

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Paulínky

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz
Objednávky: objednavky@paulinky.cz
Jungmannovo náměstí 18
110 00 Praha 1
Tel.: 224 818 757

Liturgický kalendář na rok 2019

Praktické vydání na cesty nebo k vložení do velkých pracovních diářů či vašich biblí. Každá stránka obsahuje jeden týden. Dny jsou barevně odlišeny podle liturgického období.
64 s., 49 Kč

Papež František
Gaudete et exultate (Radujte se a jásejte)

Ve své apoštolské exhortaci reflektuje papež František všeobecné povolání ke svatosti. Zamýšlí se nad tím, jak můžeme na tuto výzvu odpovědět v dnešním moderním světě. Hlavní myšlenkou exhortace je, že svatost znamená následování Ježíše.
Brož., 96 s., 99 Kč

Tvůj křest

Dárková kniha ke křtu dítěte. Stručně a přehledně shrnuje celou liturgii svátosti křtu. Obsahuje prostor, kam lze zaznamenat datum a místo křtu, jméno křtícího kněze i jména přítomných členů rodiny. Další výhodou je místo k nalepení fotografií. Je to nejen památková publikace, ale i užitečná knížka, kterou bude moct dítě prakticky využít, když se bude připravovat na přijetí dalších svátostí. Křest tak může i o několik let později ožít jako důležitá událost jeho života, kterou mu rodiče (nebo prarodiče či kmotři) pečlivě zaznamenali.
Dotisk, váz., 48 s., 155 Kč

Evangelium na každý den roku 2019

Knížka kapesního formátu je každodenním průvodcem pro ty, kdo touží číst a rozjímat evangelium v rytmu liturgie církve. Evangelní úryvek příslušného dne je doprovázen krátkým komentářem. Podněty k rozjímání pro rok 2019 připravila sr. Anna Mátikova FSP. Evangelium dne je uvedeno v plném znění. Nechybí však odkaz na ostatní liturgická čtení a informace o slavnosti svátku či památce daného dne.
Brož., 237 s., 109 Kč

Stormie Omartianová
Síla manželčiny modlitby

Žít v dnešní době v úžasném manželství se jeví mnohé z žen jako nedostižná vize. Jak málo v takové věci věří v sílu modlitby a Boží moc. Autorka zkoušela řešit své problémy v manželství různými metodami – hádáním se, uprošováním, ignorováním, vyhýbáním se, konfrontací, dohadováním se a také populární »tichou domácností«. Trvalo jí, než si uvědomila, že je třeba začít s modlitbou.
Nechme se tedy my, manželky někdy zoufalé, jindy trpící, ale i ty šťastné, které by rády „jen" podpořily modlitbou svého manžela, oslovit autentickou výpovědí autorky plnou reálného vidění věcí i vlastních zkušeností s modlitbou, která může proměnit vás, vašeho manžela i celé manželství.
Brož., 200 s., 199 Kč

Sally Readová
Zářivá temnota noci

Příběh jedné konverze
Příběh autorky, dříve zapřisáhlé ateistky, je napsán poetickým jazykem, přičemž svou vlastní zkušenost setkání s Bohem autorka popisuje velmi výmluvně a přesvědčivě. Proměněna je i její zkušenost manželství a rodičovství během života v zahraničí. Intimně prožívá novou lásku k samotnému Kristu a přijímá víru, kterou předtím odmítala jako bigotní a tíživou.
Váz., 150 s., vyjde na konci června

Ve spolupráci s otci biskupy pomáháme stárnoucím kněžím a kněžím v nouzi.

- Poskytujeme zdarma zdravotní pomůcky: chodítka, mechanické a elektrické vozíky, zvedáky, sedačky do vany, toaletní program, pomůcky při inkontinenci, polohovací lůžka.
- Do domova kněze instalujeme schodišťové sedačky, schodolezy, přispíváme na výtahy.
- Nabízíme speciální náramky, jimiž si kněz v nouzi může přivolat pomoc.
- Zasíláme zdarma mobilní telefony s velkými tlačítky.
- Spolufinancujeme stavební úpravy, které umožní prodloužit pobyt stárnoucích kněží v prostředí, v němž jsou doma.
- Zajišťujeme dveřní telefony s obrazovkou, aby byl kněz chráněn před zloději a násilníky.
- Nabízíme zdarma biblickou literaturu pro slabozraké kněze.
- Přispíváme na ozdravné a lázeňské pobyty.
- Zprostředkováváme diskrétní pomoc psychoterapeuta.
- Zajišťujeme léky zdarma, ve vybraných případech uhradíme doplatky za léky, které neproplácí pojišťovna.
- Hradíme operace.
- Spolupracujeme s kněžskými domovy a hospici.
- Finančně podporujeme osoby, které pečují o nemocné kněze.
- Pomáháme při havarijních událostech, kdy je fara poškozena požárem, vodou, povětrnostními vlivy apod.

Pokud vás oslovila činnost Cesty 121 a chtěli byste přispět na pomoc stárnoucím kněžím, můžete tak učinit na číslo účtu: **2102001767/2700**, variabilní symbol **518**

Cesta 121, Antala Staška 511/40, 140 00 Praha 4 – Krč.
Tel.: +420 736 500 704, **e-mail:** info@cesta121.cz

Antiochia aneb misie po česku v Česku

Zveme Tě na misijní působení společenství Antiochia v litoměřické diecézi.

KAMENICKÝ ŠENOV

P. Rudolf Repka, P. Pavel Morávek, Mgr. Vladimír Šuda

Turnus A 7.–17. 7. 2018	**Turnus B** 16.–26. 7. 2018
Turnus C 25. 7.–4. 8. 2018	**Turnus D** 3.–12. 8. 2018

Elektronické přihlášky do **30. 6. 2018** nebo na e-mail: antiochia.cz@gmail.com

Více informací na webu: **www.antiochia.cz**

Dobrovolníci pro službu u sv. Zdislavy v Jablonném

Dovolujeme si Vás oslovit s prosbou o pomoc se zajištěním poutní sezóny 2018 v Jablonném v Podještědí.
Uvítáme dobrovolníky, kteří by nám zvláště během letních prázdnin pomáhali (za byt a stravu) zajistit: uvítací službu v bazilice sv. Vavřince a sv. Zdislavy, průvodcovské služby při komentovaných prohlídkách, pomoc s přípravou ubytování poutníků v Centru pro rodiny svaté Zdislavy, vaření aj.
Jde o formu apoštolátu se sestrami a bratry dominikány na významném poutním místě naší diecéze pod vlídnou ochranou svaté Zdislavy.

Kontakt: S. M. Roberta Ševčíková OP, tel.: 731 203 817
E-mail: roberta@dominikanka.cz

Z diáře

Mons. Jana Baxanta, litoměřického biskupa

1. 7.	10:00 - 14:00 hod.	Žehnání varhan, Raspenava
4. - 8. 7.		ČBK Velehrad
8. 7.	12:00 - 14:00 hod.	Mariánská pouť, Křešice
15. 7.	10:45 - 14:45 hod.	Biřmování, Jílové u Děčína
22. 7. - 30. 7.		Evangelizační misie OP, Ústí nad Labem
22. 7.	10:30 - 12:30 hod.	Zahájení misie OP, kostel Panny Marie Ústí nad Labem,
29. 7.	10:30 - 14:30 hod.	Poutní slavnost, Letařovice
15. 8.	12:00 - 15:00 hod.	Setkání s mládeží, Hejnice
19. 8.	10:30 - 14:30 hod.	Barokní festival, pontifikální mše sv., kostel Nalezení sv. kříže, Litomyšl
2. 9.	9:30 - 14:00 hod.	Biřmování, Teplice
3. 9.	9:00 - 12:00 hod.	Návštěva BG Varnsdorf, Gabrielka, Varnsdorf
14. 9.	10:00 - 14:00 hod.	Zahrada Čech, Litoměřice
28. 9.	10:00 - 17:00 hod.	Svatováclavská pouť Stará Boleslav
29. 9.	12:00 - 22:00 hod.	Investitura Řádu sv. Václava, Hejnice
30. 9.	10:00 - 14:00 hod.	Svatomichalská pouť, Litvínov

Mons. Martina Davídka, generálního vikáře

1. 7.	11:00 - 12:00 hod.	Pouť, Varnsdorf
2. 7.	16:00 - 17:00 hod.	Poutní mše Libochovany - Hrádek
5. 7.	16:00 - 20:00 hod.	Žehnání kříže po opravě Mnichovský Týnec
8. 7.	10:30 - 11:30 hod.	Pouť, Chotěšov
8. 7.	14:00 - 18:00 hod.	Představení knihy o filipovském zjevení, Filipov Česká republika
15. 7.	10:30 - 12:30 hod.	Bohoslužba, Třebenice
22. 7.	10:30 - 12:30 hod.	Bohoslužba, Třebenice
22. 7. - 28. 7.		Misie v Ústí nad Labem
29. 7.	10:00 - 14:00 hod.	Pouť, Annaberg
12. 8.	10:30 - 14:30 hod.	700 od ustanovení 1. faráře, Ústí nad Labem
18. 8.	10:00 - 16:00 hod.	Poutní bohoslužba, Mariánské Lázně
19. 8.	10:00 - 14:00 hod.	Bohoslužba, Příchovice
26. 8.	10:00 - 14:00 hod.	Pouť ke sv. Bartoloměji, Hrádek nad Nisou

Diář aktuálně na www.dltm.cz

PŘEDPLATNÉ

Diecézní časopis Zdislava
- **v roce 2018 vychází pět čísel**
- **cena 1 ks je 30 Kč**

Časopis si můžete buď předplatit, nebo zakoupit přímo u vás ve farnosti.

Pokud nás kontaktujete, zašleme vám požadované číslo poštou.

Objednávky:
- písemně na adrese: Redakce Zdislava, Dómské náměstí 9, 412 88 Litoměřice
- e-mailem na zdislava@dltm.cz
- telefonicky na (+420) 416 707 535

PŘEDPLATNÉ

Zdislava – časopis litoměřické diecéze
Vydavatel: Biskupství litoměřické. **Adresa redakce:** Biskupství litoměřické – diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 9/9, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).
Za obsah časopisu odpovídá Mons. Martin Davídek (davidek@dltm.cz). **Výkonná redaktorka:** Magdalena W. Dvořáková (zdislava@dltm.cz). **Redakce:** Dominik Faustus (faustus@dltm.cz).
Grafická úprava: StudioLinka. **Tisk:** Tisk Horák, a.s., Ústí nad Labem. **Objednávky a distribuci** zajišťuje Biskupství litoměřické (zdislava@dltm.cz), tel. (+420) 416 707 535.
Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042 © Biskupství litoměřické

Slavnost Těla a Krve Páně v Litoměřicích v roce 2018

31. května 2018 *Foto: Dominik Faustus*

Václav Matěj Jäckel,
Archanděl Gabriel,
1715-20, dřevo, monochromie, zlacení, původně ze hřbitovní kaple sv. Františka Xaverského v Liběšicích

Foto: Jan Brodský, SGVU v Litoměřicích